

**Mina bästa
nygamla minnen**

Mina bästa nygamla minnen

© Torbjörn Gustafsson, 2023
Utgiven av TBGFoto till minne av Daniel

1. Välkommen

Visst känns det härligt att bli välkomnad, speciellt om det är något som man har sett fram emot. Nu vet jag dock inte om du har längtat efter just den här boken, men låt oss istället säga att du blir välkomnad till en fest som du har sett fram emot. En fantastisk fest där alla är så underbart roliga och underhållande. En fest som du aldrig vill ska ta slut. Ordet välkommen, blir därför för dig startskottet på någonting njutbart och roligt. Det händer att jag ibland också går på liknande fester. Problemet är bara att jag efter en stund blir så avundsjuk på alla som är så duktiga på att berätta fina minnen och anekdoter från sina liv.

"... och jag hade ju ingen aning om vart jag var i vårt nyköpta slott..."

"... jo hon gick i min klass i nian och jag tror att hon blev professor i mytologi..."

"... nä, men jag står så gärna. Jag satt tillräckligt när jag jobbade i New York..."

Själv har jag också massor av och både roliga och fina minnen men har tidigare haft svårt att få ihop det så att andra också vill höra på mina historier. Därför intog jag ofta rollen som den intresserade lyssnaren istället. Ni vet den där som säger "nämen så roligt", "va, äre sant?", "tror ja det". Men det var efter en sådan fest som jag tillslut kom på att jag nog måste träna på att berätta historier. På samma sätt som en golfspelare tränar på en driving range, liksom. Så nuförtiden förbereder jag mig noggrant innan jag går på fest och pluggar in ett antal fina storys som jag sedan kan dra när tillfälle ges. Det har fungerat alldeles utmärkt förutom en viss detalj. Jag har nämligen upptäckt att jag har svårt att hålla mig till sanningen och därför ibland överger mina egna fina minnen för en lögn. Jag vet inte varför, det är bara något som händer i min hjärna. Mina påhittade historier handlar ofta om personer som sticker ut lite från mängden kryddat med lite sanningar för att få det riktigt trovärdigt. Kanske är därför jag ännu inte har blivit kallad för lögnare.

I den här boken har jag därför skrivit ner de bästa av mina påhittade minnen så att jag tvingas hålla mig till sanningen i fortsättningen, eftersom ni nu kan avslöja mig när jag står där och ljuger. Bilderna på samma uppslag har inte någon som helst koppling, utan har bara varit en källa till inspiration för mina dumheter. Kom också ihåg att samtliga personer i den här boken, som jag fotograferat på allmän plats, inte har något helst som med saken att göra eftersom de helt enkelt bara är underbara människor.

Karamell-räven

När jag gick på gymnasiet på åttiotalet, extraknäckte jag ibland som knallare. Jag jobbade åt en gubbe som hette Erland som sålde hemmagjorda marknadskarameller. Han var en riktigt go och glad gubbe som alltid skrattade. Även de mest besvärliga problem lyckades han enkelt skratta bort. Men efter en stund märkte jag att det var nåt skumt med gubben. De andra knallarna varnade mig också för honom. "Gå inte på hans skratt. Det är en elak jävel, den där karamell-räven." Några år senare fick jag reda på varför.

Erland började sin karriär redan på 60-talet. När hans föräldrar bedövade sig med LSD så var han ute och sålde kaffe och haschkakor på Pusher Street i Christiania. Han specialiserade sig på turister i Köpenhamn som kom till Christiania för att glo på de där exotiska hippiesarna. Tricket, enligt honom själv, var att ha lagom mycket hasch i kakorna så att de intet ont anände turisterna njöt av fikastunden och köpte åtskilliga påsar med kakor att ta med sig hem. Man måste säga att han var ganska framgångsrik och jag tror att Café Woodstock fortfarande finns kvar. När han hade tagit sig igenom tonåren, sålde han verksamheten till sin lillebror och började istället med att åka runt på marknader som karamell-knallare. Ett mycket mer lönsamt koncept eftersom han nu kunde nå ut till en större kundkrets med sin upphottade konfektyr.

Till en början var han ensam med sitt koncept men efter en stund dök det förstås upp konkurrenter som han måste hantera. Fri konkurrens var inte riktigt hans grej, så han fick gå på med hårdhandskarna för att hålla borta snaskpaket, som han kallade dom. Det var därför inte ovanligt att det låg en och annan knallare i en avsides belägen portgång, med munnen full av polkagris. Till en början trodde polisen att det bara rörde sig om några stackare som inte kunde motstå frestelsen utan helt enkelt åt ihjäl sig. Men allt tog en helt annan vändning när det plötsligt dök upp fem knallare på akuten i Örebro med lakrits-surisar uppstoppade i rumpan. Pressen slog också på stort med mittenuppslag i kvällstidningarna, så häxjakten var snart i full gång. Ett hundratal poliser sattes in, däribland även ett antal erfarna knarkspanare som jobbade undercover. Precis som i de amerikanska TV-deckarna. Men trots denna stora insats lyckats man inte hitta gärningsmannen. För ingen kunde väl tro att den goa gubben med det glada skrattet i själva verket var en grym knarklangare, även om hans skratt mer och mer fick en ton av panik i sig.

Han åkte dock dit till slut och mer av en slump. Han bjöd nämligen ett stackars barn på en karamell från sin bruna påse som han alltid hade i fickan. Pappan till barnet, som var ungersk mästare i brottning, såg sedan till att han kom bakom lås och bom. Hans DNA matchade också alldeles för väl med det DNA man fått fram från det hemlagade godiset som fanns på samtliga brottsplatser. Idag sitter Erland på Kumlaanstalten på livstid. Och vad jag vet så har han också absolut karamellförbud. Inte ens en liten chokladboll får han rulla på anstalten.

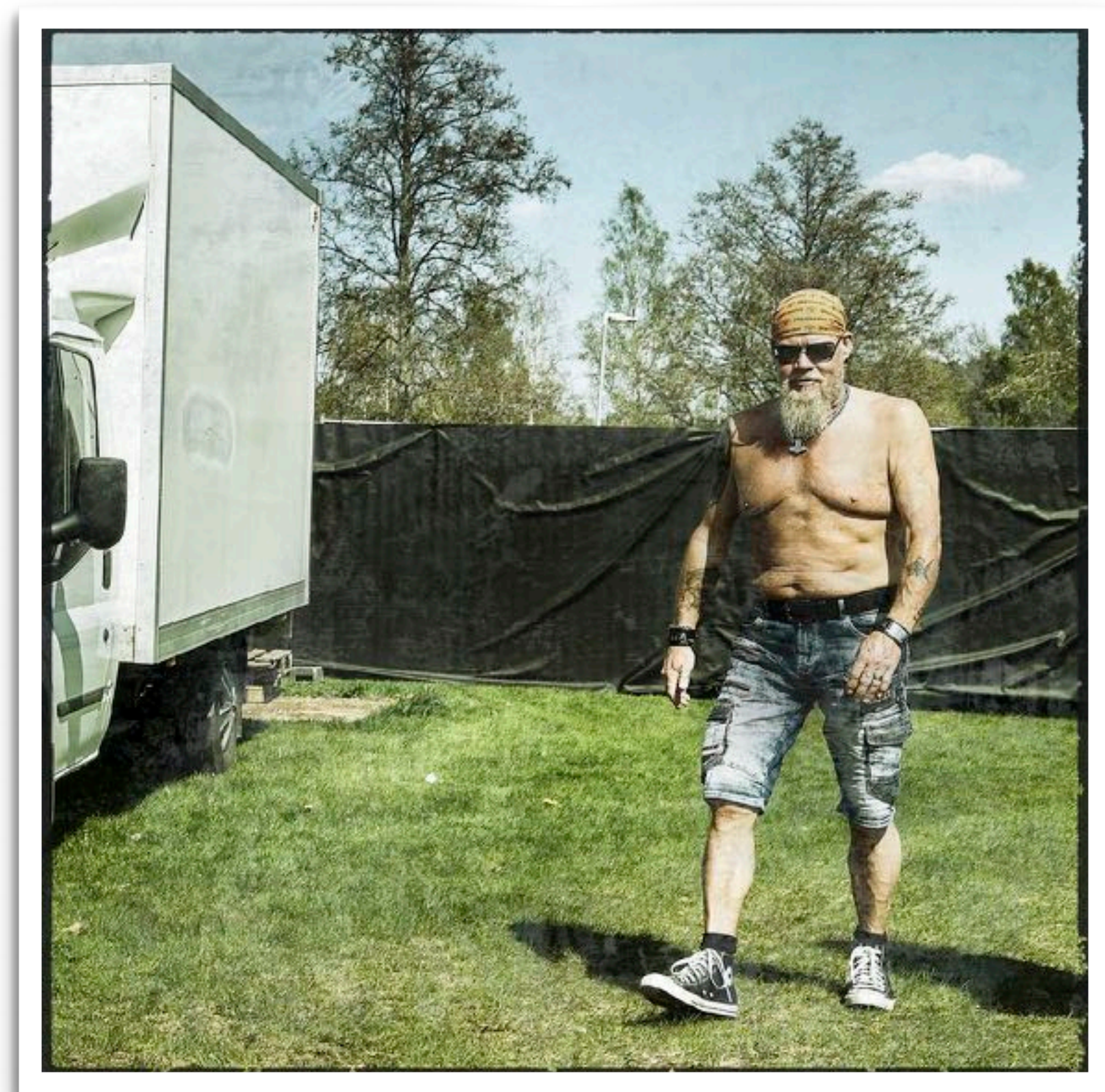

Farbror Evert

Det här är farbror Evert som jag skulle vilja beskriva som Sveriges största entreprenör-campare. Året är 1965 och Evert har precis checkat in på campingen. På den tiden var det vanligast att tälta även om det fanns en och annan som hade råd med husvagn. Det var dock inget för Evert. Han hade skåpbil. Till vardags körde han leveransbilen åt varuhuset DOMUS. Men på semestern lånade han helt enkelt bilen och använde den som husbil. Sista veckan innan semestern sparade han alltid en del av möbelleveranserna i bilen för leverans efter semestern. Oftast ett par sängar, några stolar och ett bord. Ett och annat Primus-kök från friluftslivs-leveransen veckan innan sparades också. På så sätt kunde hans fru göra det riktigt hemtrevligt i deras semesterfordon. Oftast gick det bra men det hände några gånger att möbelleveranserna inte alltid innehöll de bästa sakerna. Värst var det nog den där gången när han bara lyckade skrapa ihop ett par saccosäckar. Men familjen hade överseende, det var ju trots allt gratis.

Vissa år fick han även med sig en hel del specerier. Problemet var bara att det var svårt att få ihop det till en varierad kost. Så det var lätt att en pall med bananer eller gurka blev huvudingredienser till semesterns måltider. Men är det gratis så är det. En gång tedde det sig inte bättre än att han fick med sig tio backar köttfärs samt åtskilliga påsar hamburgerbröd. Det hade nog blivit den bästa semestern ever om inte kylaggregatet hade gått sönder. Evert tordes inte kontakta sin arbetsgivare, för att få det reparerat, på grund av risken för att bli ertappad. Istället engagerade han hela familjen i att grilla hamburgare för fulla muggar medans han själv gick runt på campingen och raggade kunder. Med viss möda och kraftigt nedsatt pris, lyckades de trots allt bli av med allt på en vecka, även om den sista burgarna smakade lite konstigt. Jag tror faktiskt att tilltaget blev dokumenterat i historieböckerna som Sveriges första food-truck.

Evert har inte längre någon kontakt med sin familj efter semestern 1972. Han körde nämligen på första arbetsdagen direkt från campingen i Böda till DOMUS i Borås. Där råkade han, stressad som han var, lasta av hela bilens innehåll, inklusive fru och barn. Han upptäckte inte sitt misstag förrän han kom hem där nu middagen inte stod på bordet. Skilsmässan med kontaktförbud var sedan ett faktum. Att han sedan vägrade lösa ut familjen från varuhuset, trots det kraftiga rea-priset, gjorde ju inte saken bättre.

Vilken pajas

Här har vi henne. Stina, hon som var skolans tuffaste brud som alla såg upp till. I nionde klass var hon en av de där tuffingarna som stod i rökrutan och gjorde rökringar till de andra tjejernas avund. Det var oftast fullt med folk i rökrutan även om det oftast bara var hon och Susanne som rökte. Anledningen till att hon var så duktig på att göra rökringar var faktiskt inte för att imponera på sina klasskompisar utan för att undvika att göra halsbloss. Hon mådde ju så illa när hon tvingades suga ner all den där skiten i lungorna.

Hon var dock smart nog att sluta röka när hon började gymnasiet. Det räckte nämligen med att hon började på linjen för Distribution och Kontor för att göra sina högutbildade föräldrar galna. "Vaf, ska du gå med i Dum-Klubben" var det första som hennes farsa sa när hon trotsigt visade upp intagningsbeviset. Men egentligen var nog det där det smartaste hon gjort i sitt liv eftersom hon fick jobb direkt efter examen och nu enkelt kunde försörja sig. Till skillnad mot sina föräldrar som hjälpligt försökte försörja sig som författare. Deras politiska diktsamlingar sålde tyvärr inget vidare. Så småningom avancerade också Stina inom ICA-koncernen och är idag distriktschef med bra lön, som hon ofta berättar för sina gamla och bittra föräldrar.

Här skulle man kunna avsluta berättelsen men som solen har sina fläckar så har även denna historia en baksida. För under sin tid på gymnasiet träffade nämligen Stina sin första stora kärlek, Tommy. En lång och ståtlig kille som till en början charmade alla, inklusive Stina, med sin humor och glada uppsyn. I slutet av gymnasietiden flyttade de ihop som ett par och var till synes lyckliga. Efter ett tag märkte dock Stina att det var något med Tommy som inte stämde. Till en början var det bara hans fascination av Astrid Lindgren som gjorde sig till känna men efter att han såg "Pippi Långstrump på de sju haven" på bio, spårade det ur. Han började klä sig i rött och hade alltid en Pippi-peruk samt ett halsband av blommor på sig. Vilken jävla pajas.

När han sedan köpte allt större och större skor, fick det vara nog. Stina gjorde, till Tommy's stora förskräckelse, slut. Han tog upprottet väldigt hårt och hade svårt att acceptera situationen. Han började därför följa efter Stina som värsta stalkern. Vart hon än gick så var han ett par steg bakom. I början tyckte hon det var väldigt jobbigt men efter en tid började Stina vänja sig. Det var till och med så att det kändes lite tomt då han ibland var hemma sjuk.

Pinto

Om man var tuff grabb med rika föräldrar på Vivallaskolan under 70-talet hade man en PUCH Dakota. En sån där som vi andra vanliga grabbar stod och suktade efter när tuffingarna åkte runt på skolgården på rasten. Extra coolt var det om man hade ett så kallat Texas-styre. En livsfarlig vass konstruktion som garanterat slog ut tänderna på en om man körde på något med lite fart. På den tiden behövde man ju inte heller ha hjälm, vilket gjorde att de också kunde låta sitt långa hår fladdra i vinden. Om man var supertönt hade man istället en Crescent Compact. En liten trött moped som såg ut som en förkrympt damcykel. Inget för tuffa tonårspojkar, nä-nä. Självt hade jag bara råd med cykel.

Att trimma moppen var ju också ett måste, speciellt om man hade en PUCH Dakota. Det krävdes nämligen lite mer för att få fart på den moppen än många andra märken där man bara behövde "slå ut pluggen" för att få fart på den. Fråga mig inte hur det gick till men de rika grabbarna kände alltid någon snubbe som i sin verkstad villigt hjälpte dom, mot en mindre summa pengar. Den enda trösten man hade som cyklande grabb var att de rika tuffingarna inte var så rädda om sina moppar och att de inte alltid var den vassaste kniven i lådan. Lennart var en sådan. Så en kall och snöig vinterdag kunde vi töntar fnissa åt honom i smyg. Och, jo, man åkte moped på vintern också. Alltid moppe, oavsett väder. Hur som helst, Dakotan hade nämligen en akilleshäla, en kylfläkt som satt på sidan på motorn. Och parkerade man lite slarvigt i en snöhög, som Lennart gjorde, blev det problem. Snön runt motorn smälte och rann in i fläkten. Lite senare frös naturligtvis vattnet till is och hans hemfärd från skolan blev istället en skamsen promenad.

Men det fanns en på skolan som Dakota-killarna inte rädde på. Han hette Petter men kallades av någon anledning för Pinto. Hans farsa hade mer attityd än pengar och ansåg att en bra familjebil var en rymlig raggabil istället för en Volvo-kombi. Han var också en riktig fixare med brylcreem i håret och rejäl ölmage. Det var därför som Pinto inte heller hade en PUCH Dakota utan en Mustang Mamba, som hans farsa kommit över. En moppe som nästan såg lika töntig ut som en Crescent Compact men kunde trimmas och det rejält. Med hjälp av sin farsa samt lite delar från HOBEX, modifierade han moppen. HOBEX var nämligen en populär postorderfirma som helt lagligt sålde delar för att trimma mopeder tillsammans med andra intressanta prylar så som modellflygplan och pruttkuddar. För att inte tala om den blodiga döds-kalle-masken som salufördes under rubriken "Skrämmer den modigaste". Med nytt bakhjulsdrev, cylinder med 5 extra hästkrafter samt ett avgasrör med expansionkammare, hördes det flera hundra meter bort när han kom farande. Den långa cykelbanan genom Vivalla var hans testbana för att visa upp hur fort det gick. Det tog ju förstås inte så lång tid innan snuten dök upp och tog hans moppe i beslag. Då kanske ni tror att Dakota-killarna till slut gick vinnande ur leken. Men icke. Pinto gick till skolan nästa dag med huvudet högt. Han var nu den oslagbara kungen, för ingen annan hade ju en sån spännande historia att skryta med.

2. Livets tävling

Hur går det i tävlingen? Leder du? Har du flest prylar? Har du många följare på Insta? Har du en lycklig familj med välartade barn som växer upp och blir framgångsrika i sitt arbetsliv? Jasså inte? Men du har väl inte gett upp?

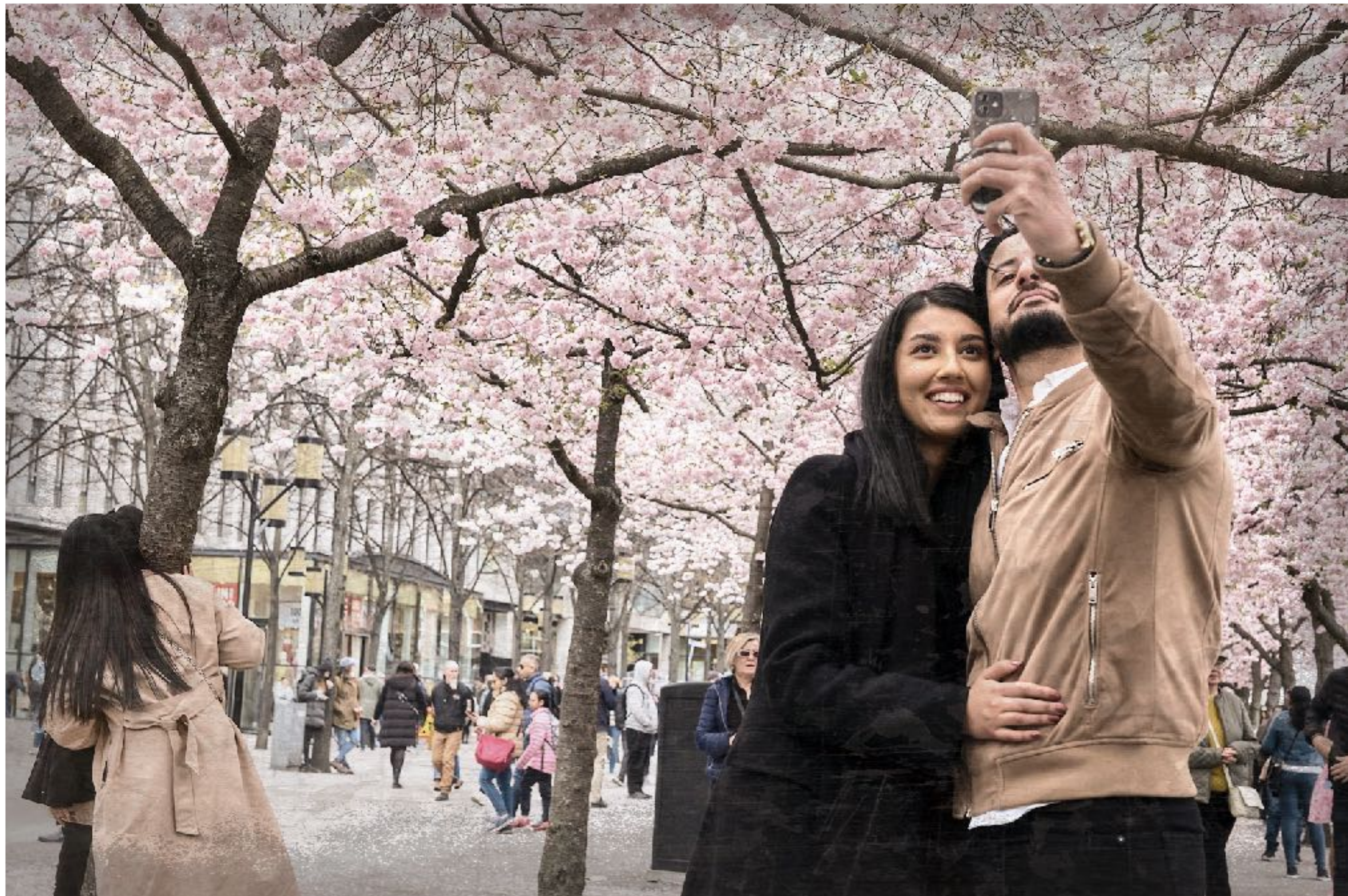
För en del personer verkar det så enkelt. De sätter bara upp livet som en tävling och sedan under livets gång berättar de hur de leder.

- Att skaffa en stuga i fjällen och en på Rivieran var helt rätt beslut.
- Jaha du åker runt i din gamla Volvo fortfarande ser jag. Vi tröttnade på Svensson-bilar och skaffade vår Bentley istället. Den har ett speciellt fack för champagnen i baksätet. Kan du tänka dig.

Andra verkar istället gå offerspåret precis som de flesta fotbollsspelare gör när de inte lyckats dribbla förbi sin motståndare och därför istället låtsas att de blivit skadade. Ni känner säkert till någon sådan person som liksom suger ur energin hos dig genom sitt gnäll och att skylla sitt tillkortakommande på andra istället för att göra någonting åt sin situation.

- Dessa jävla invandrare som bara kommer hit och tar jobben ifrån oss hederliga människor samtidigt som resten av deras familjer lever på bidrag.

Själv måste jag erkänna att jag också har lite av den där tävlingsmänniskan i mig. Jag får också känslan av att all den sport som kanaliseras ut i media driver på den där tävlingsinstinkten inom oss. För visst är det lite konstigt att en så enkel sak som en fotbollsmatch kan få folk att börja slåss. Därför önskar jag ofta att jag istället kunde vara den där förlåtande personen som inte tävlar alls utan bara finns till för att hjälpa och glädja andra. För det kanske det som ändå är meningen med livet, glädja och göra det bättre för oss alla.

Best Friends Forever

Xi Feng och Wang Young bor i Shanghai och har varit BFF sedan barnsben. Feng är några år äldre än Young men det påverkar inte deras relation nämnvärt. Det är nog för att deras vänskap är lite speciell. På ytan ser det ut som att de alltid är sams och kommer bra överens men under pågår en brutal tävling. Ta bara när de köper glass t.ex.

- Min glass är mycket större än din.
- Gör inget. Min pappa äger en glassfabrik så jag kan äta mycket mer glass än du kan säga, så det så
- Nähä, det är inte sant.
- Joho.

Och så fortsätter det, dagarna i ända. Som tur är så jobbar de på olika ställen så det är bara på fritiden som de träffas och käbblar. Annars hade de nog inte haft jobbet kvar eftersom ingen utomstående kan stå ut med deras tävlande.

Men en gång spårade det ur totalt. Det höll till och med på att kosta dom båda livet. Allting började när de skulle baka kanelbullar tillsammans. Feng fick då, lite oturligt kan man tycka, kanelpulver i munnen och började febrilt hosta för att bli av med eländet. Young passade då förstås på och retade honom för det, vilket resulterade i att Feng utmanade honom i kanelpulverätning. Tävlingen gick ut på att de skulle se vem som kunde stoppa i sig mest pulver innan de svimmade. Ganska kul tyckte båda och den tävlingen körde de sedan varje söndag i ett års tid. Men eftersom det var Feng som oftast vann ville Young efter ett tag att de skulle öka utmaningen lite. Young hade nämligen läst på sociala medier att tvättmaskins kapslar var poppis att trycka i sig för att imponera på sina följare. Feng trodde inte det var sant utan beskyllde Young för att vara en psykopat som bara ville få honom att göra något som han bittert skulle få ångra. Därför tog det drygt tre månader innan de var överens om utmaningen och de stod där med varsin kapsel i handen. Young hade till och med skojar till det lite genom att steka sin kapsel i lite olja och chilipulver. Båda hamnade naturligtvis på intensivvårdsavdelningen och blev liggande där i nästan tre veckor innan tarmfloran hade återhämtat sig så mycket att de kunde återvända hem. Young återhämtade sig faktiskt lite snabbare än Feng och hävdade därför att det berodde på att han var av starkare kött och blod. Feng förkastade naturligtvis detta och sa istället att det berodde på att han fuskat genom att steka sin kapsel.

Efter det så har de trappat ner lite på tävlandet, för de tycker egentligen mycket om varandra efter alla dessa år. De är riktiga BFF trots att de båda älskar att tävla och käbbla. Vid några få tillfällen har de, som i alla djupare relationer, blivit sura på varandra och tvingats umgås med kollegor på jobbet istället. Men de blev snabbt sams igen för ingen av dem tyckte det var nåt kul när man säger att "Min glass är mycket större än din" och bara får till svar "Och?". Näe, lite mothugg måste de få för att det ska vara en riktig kompis. Nähä, johoh, nähä, johoh...

Surfa på rätt väg

Visst blir ni också trötta på alla som ringer på dörren för att försöka pracka på en nån skit man inte vill ha. Märkligast tycker jag de är som kommer från nåt företag som säljer larm. Man undrar hur företagsledningen tänker när de profilerar sig på att sälja säkerhet och sedan håller på med något så oseriöst som dörrförsäljning. Så där hade aldrig min kompis Martin gjort. Han är en jävel rent ut sagt på att sälja saker. Men tricket, enligt honom själv, är att inte vara bra på att övertala folk utan skapa ett behov så att produkten säljer sig själv. Han upptäckte sin förmåga att sälja redan innan han började skolan. Varje gång han fick veckopeng gick han direkt till affären och köpte godis som han visste att hans syskon tyckte om. Men han åt aldrig något. Istället väntade han tills hans bror och syster hade ätit upp sitt godis. Då var det dags att ta fram den orörda påsen och börja äta långsamt och läskande. I genomsnitt tog det ungefär tio minuter innan han hade sålt allt sitt godis till sina lättlurade syskon för dubbla priset. På så sätt blev han ett barn som alltid hade pengar på fickan. För att visa upp sin framgång köpte han också dyra statusprylar så som cykelhjälm, märkeströjor och solglasögon. Sånt som han visste väckte avund hos andra barn.

Men det var inte förrän efter sin examen från Handelshögskolan i Stockholm som han på allvar började bygga upp sitt imperium. Han hävdade nämligen alltid att "Utan kunskap kan man på sin höjd ha lite tur så man tjänar pengar ett tag men det blir aldrig något bestående". Som exempel på sin teori använde han ofta Jens of Sweden. "Den där Jens Nylander har ju åkt upp som en sol och ner som en pannkaka i konkurs flera gånger om." Enligt Martin handlar det om att förstå och utnyttja människans flockbeteende. Jens gjorde rätt som satsade på mp3-spelare när alla ville ha denna nya pryl men han skulle ha sålt företaget innan hajpen började gå över och bara de mest kostnadseffektiva drakarna kunde tjäna pengar. I sin bok, "Surfa på rätt väg", listar han upp några av hans mest lyckosamma affärer:

- Plåtåtraskor. Ingen kunde väl tro att det skulle bli en sån hajp innan ABBA och Waterloo.
- Med sina kontakter inom modebranchen var han snabb med att ta patent och mönsterskydd på axelvaddar under 80-talet. Det blev en bra vinst när han sålde allt året efter.
- Tamagotchi. Många tror att det var listiga japaner som låg bakom men det var faktiskt Martin-san, som hans japanska underleverantörer kallade honom.

På senare år har han tagit ett steg till i sitt sätt att arbeta. Visste ni till exempel att det var han som skapade det globala behovet att hamstra toalettpapper under pandemin? Han har också framgångsrikt, och faktiskt lagligt, startat ett antal kryptovalutor som han sedan sålt med flera tusen procents marginal. Samma sak var det med den där digitala NFT konsten. Det var han som låg bakom dom också. Han förstod nämligen att tricket inte var att skapa det fina digitala konstverket föreställande en hårig apa utan att skapa en sån hajp så de mindre smarta miljardärerna gjorde allt för att komma över en. En digital apa såldes till och med på Sotheby's för 163 miljoner. Så säga vad man vill om Martin men göra affärer det kan han. Något att tänka på nästa gång du ser ditt Padelracket ligga och samla damm i garderoben.

Globetrottern

Har ni följt den där globetrottern Gina? Hon med taggen #Ginaglobetrotter. Det såg ut att vara ett fasligt flängande på henne så jag började kolla om hon verkligen kunde hinna med alla dessa resor som hon lägger upp. För studerar man hennes inlägg lite mer i detalj så ser man att något är skumt. Årstiderna stämmer inte alltid och ibland är hon på flera ställen samtidigt. Värst var nog de där inläggen när hon var i Tokyo och dansade under körsbärsblommorna i september samtidigt som hon skottade snö i Kanada. Vid lite närmare research på nätet hittade jag sedan ett långt inlägg av en bloggare, som kallade sig för Tessian, som hade avslöjat hela hennes bluff. Tessian träffade nämligen Gina då hon satt och grät vid ett bord på Pizzeria Delvita i Jordbro. Och när sedan Tessian slog sig ner vid samma bord, släppte Gina alla sina spärar. Stortjutande började hon nu berätta historien om sitt dubbelliv.

Allting började tydligen redan på första svenskalektionen i 6:an. Fröken bad nämligen eleverna att skriva en uppsats om vad de gjort på sommarlovet. Gina, som bara hade suttit hemma hela sommaren i familjens lilla lägenhet i Vivalla och tittat på inspelade avsnitt av Dallas, fick nu panik. Det kunde hon ju inte skriva om utan att bli mobbad under resten av mellanstadiet. Dagarna gick och när det bara var en dag kvar till inlämning damp hennes räddning ner i brevlådan. Resekatalogen från Club 33. Reseberättelsen från Ibiza, som var katalogens höjdpunkt, förändrade helt hennes liv. Förtrölad av katalogens berättelse skrev hon helt enkelt en egen story om när hon med sin familj hade varit på en tvåveckors charterresa till Ibiza. Uppsatsen blev mycket fängslande eftersom det var så många fantastiska saker hon varit med om, trots att hon bara var 11 år. Hon fick till och med läsa upp den inför klassen och blev därmed en av de självklara medlemmarna i tjejligen.

Att få berätta om fantastiska resor som hon varit med om blev nu som en drog för henne. Hon kunde aldrig sluta, trots hennes ständigt dåliga samvete. Och jag måste säga att hon har varit duktig för hennes historier var oftast riktigt trovärdiga. Hon avslöjade också att det var både lättare och svårare förr, utan internet. Lättare för att man snabbt kunde visa sina semesterbilder, som man hade lite "påpassligt" i väskan, utan noggrannare granskning. Men svårare att hitta bilder att manipulera. Den här bilden hittade hon i en sopcontainer i Baronbackarna. Var nog bortkastad som en misslyckad bild med tanke på keps-killen i förgrunden. Men Gina lyckades klistra dit sitt huvud på flickan vid skylten utan att det syntes allt för väl. Sedan fotade hon som vanligt av bilden. De nu ny-framkallade bilderna, med datumstämpling och allt, var riktigt trovärdiga. Hon avslöjade också att detta var på den analoga tiden som hon hade sina glansdagar. Idag är det mycket svårare att nå fram med tanken på all konkurrens samt att det är lättare att göra misstag, nu när allt ska gå så fort. Hon gjorde t.ex. ett fatalt misstag en gång när hon tog en selfie i en av TAXI Stockholms bilar i "Paris". En liten klisterlapp avslöjade hennes bluff så några av hennes mindre imponerade följare började kolla hennes tidigare inlägg och hittade då en massa andra felaktigheter. Häxjakten som följde gjorde att hon var tvungen att byta namn och börja om helt från scratch. Gina berättade i alla fall för Tessian att allt har i alla fall inte varit lögn. Hon har faktiskt var utomlands en gång, om nu att tura till Helsingör för att köpa billig öl nu räknas.

Finnpajsaren

Han längs till vänster, det är Matti. Här sitter han med några av hans få vänner och väntar på att få något att gnälla på. Matti har alltid sett äldre ut än han egentligen är. Ni vet en sån där person som ser gammal ut redan i 25-års åldern. Han är född i Finland och anser sig därför bara vara av enbart finskt blod trots att han bott med sin svenska mamma i Sverige sedan han var två.

- "Tur man är finne och kulturellt rik med bastutradition och riktigt supa. Inte något som katten släpat in, som det svenska folket."

Matti har alltid någon negativ kommentar till allt som händer i hans liv. Inte en dag utan att han vräker ur sig något spydigt.

- "Jag säger bara det andra tänker."

- "Det är farligt att leva. Man kan dö av det. Att linda in sig i bomull hjälper inte ett jävla dugg. Våra förfäder roterar i sina gravar över vilka fega stackare vi blivit."

- "Bäst å ta sig en stänkare eller två innan man lägger upp nåt grovt skämt på Facebook som kränker nån stackars lättstött jävel"

- Jag tänker fasan inte äta dumplings bara för att det är modernt. Näe raggmunk och fläsk ska det vara . Det är för riktiga människor det."

Hans kommentarer gör också att han ofta hamnar i blåsväder och då blir anklagad för att vara en rasistisk gubbtjyv. Han är också avstängd från de flesta sociala medier även om han på senare år har blivit en aningens mindre opolitiskt korrekt.

- "Idag har vi ingen yttrandefrihet längre eftersom man inte får använda N-ordet när man pratar om personer som kommer från Afrika. Till och med Pippi Långstrumps pappa är censurerad och Astrid Lindgren anklagad för att ha varit rasist."

Mattis har faktiskt varit gift en gång även om de aldrig hann skaffa barn. Hon lämnade honom nämligen samma dag som han kommenterade hur hon parkerat bilen. Hon gjorde misstaget och körde in bilen med nosen inåt istället för att backa in den som en riktig bilförare hade gjort.

- "Vad är det för klapprä som har parkerat bilen så här? Ytterligare ett bevis på att fruntimmer passar bäst i baksätet."

Matti är numera pensionär och en ganska ensam sådan. Han tar därför alltid tillfället i akt och pratar högt med personer han möter. På fredagarna drar han t.ex. alltid sin favoritfras för grannen som sedan ler ansträngt och samtidigt förbannar sig över att hon alltid är så punktlig och kommer hem vid samma tid varje vecka.

- "Nog var det roligare förr. Man sket inte på sig när man skulle åka bil. Självt har jag levt som jag lär och aldrig haft på mig nåt jävla fegissnöre i 50 år. Det kostade mig 300 kronor i böter en gång. Det var väl använda pengar."

Sedan kör han iväg i hans 30 år gamla Volkswagen Passat till Bolaget trots att han fått körkortet indraget för länge sedan.

3. Ta ingen skit

Häromdagen försökte jag mig på ett nytt recept. Jag tänkte att det inte borde vara så svårt att göra rödbetsbiffar istället för biffar av köttfärs. Efter en halvtimmes preparation av rödbetsfärsen var det sedan dags att steka. Som van köttfärs-stekare förväntar man sig att färsen ska stelna lite när man steker första sidan så att man enkelt kan vända den och steka klart den på andra. Tror ni att min rödbetsfärs var så samarbetsvillig? Absolut inte. Den kokta pölsan som man fick i bissen när man var liten var 1000 gånger fastare än min rödbetsmet, trots idogt stekande. Enda sättet att få ihop något som liknade en biff ur stekpannan var att steka den extremt hårt, vilket inte förhöjde smaken måste jag säga. Mitt veganska liv får nog vänta ett slag för jag orkar just nu inte ta mer skit från bångstyriga grönsaker.

Men visst vore livet lite bättre på jorden ifall vi åt mycket mer grönsaker än kossor och grisar. Inte bara för klimatet skull utan för att vi bevisligen också lever längre med en sund kost. Det är dock en sak som jag har svårt att förstå. Ett lyckligt liv verkar hela tiden jämföras med ett långt och sunt liv. Varför det? Kan inte ett lyckligt liv vara att leva som Edward Blom?

- Allting gott och alldeles för mycket.
- När man festar, festar man och då festar man rejält.
- Glöm aldrig att: much is more.

Ja vi får väl se hur länge han lever och har det bra men det viktigaste med livet kanske ändå är att göra som man själv vill och inte acceptera att ta en massa skit från andra människor. Och har man en massa skit omkring sig och för tillfället inte får tag på någon o-skit, så kanske man helt enkelt får sätta sig ner ett tag och vänta. Skiten torkar väl så småningom så den blir lättare att skyffla. Under tiden får man väl gå runt i sina skitstövlar och ägna sig åt gyttejrottning.

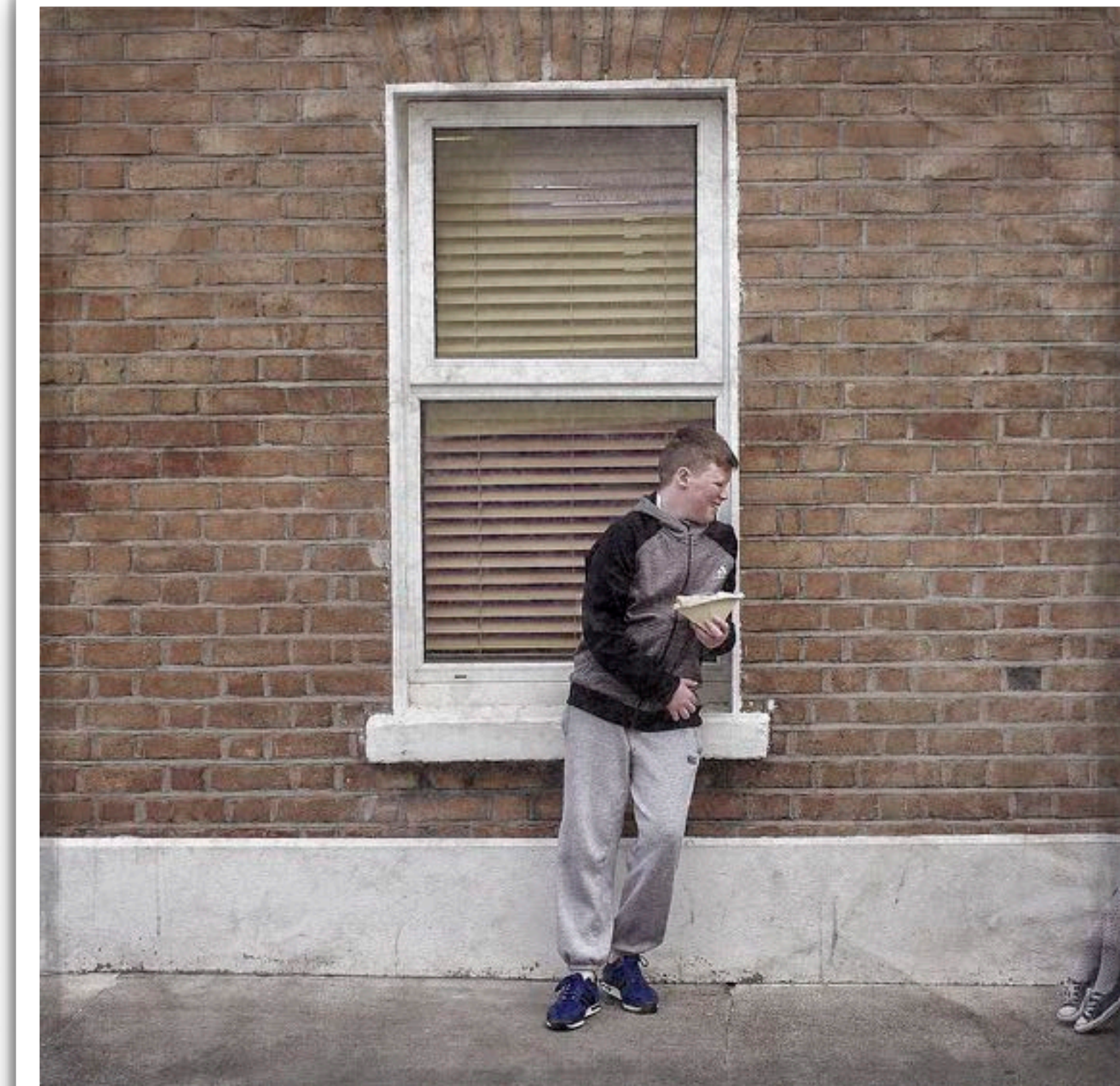
Kriminell men snäll

Jag läste häromdagen en märklig historia om en kille från Wales om hette Baxter. Historien är ganska otrolig men jag tror faktiskt att den är sann. Baxter växte tydligen upp i Newport med en pappa som var den värsta rugbyspelaren i RFC Dragons historia. Han sparkade in sina dobbar i motspelarens benhinnor mycket hårdare och hänsynslösare än någon annan. Han var tydligen också Newports hänsynslösaste torped också, så han hade många liv på sitt samvete. Han förväntade sig därför att hans son, som han gav smeknamnet Biff, också skulle gå i hans fotspår. Baxter gjorde vad han kunde för att leva upp till farsans krav men det var svårt eftersom han egentligen var en mycket snäll person, precis som sin mor. När han ibland tvingade sig att säga eller göra något dumt och blev påkommen svarade han ofta med ett nervöst skratt och sa "Ba skoja". Hans pappa gav dock inte upp utan tvingade med honom på de enklare inbrotten där saker skulle krossas. Ett bra sätt att börja lära sig hantverket, tyckte hans far. Baxter gjorde som han blev tillsagd för att inte göra sin farsa besviken men han tyckte alltid så synd om de som blivit utsatta. Han smög därför tillbaka lite senare och städade upp så gott han kunde och la sedan även en lapp med texten "Ba skoja".

Efter ett tag fick han också följa med på de uppdrag som också involverade misshandel. Hans mamma protesterade förstås men var tvungen att acceptera argumentet "Hur ska han annars kunna ta över firman efter mig när jag är pensionär?" Det blev dock för mycket för Baxters vänliga själ som nu måste få stopp på allt lidande. Han tänkte att han på något sätt måste informera polisen så att hans farsa blir tagen på bar gärning. Problemet var bara att Baxter hade läst alldeles för många deckare och därför var rädd för att allt skulle gå snett. Att poliskommisarien, när det väl är dags, åker till brottsplatsen i sin skruviga bil som går sönder på vägen. Som därför får gå sista biten och samtidigt upptäcker att han glömt sitt tjänstevapen på kontoret. Någon förstärkning har han heller inte kallat in eftersom hans telefon är urladdad. Ja, ni som läst en billig deckare eller två känner igen klichéerna och Baxter törs helt enkelt inte lita på att allt av en slump ändå löser sig till slut. Han måste ha något som är bullit proof, eftersom han inte klarar av mer spänning i sitt liv. "I am to young for this shit" tänker han när han håglöst tittar ut genom fönstret på passagerarsidan i farsans pizzaréser, på väg till nästa gangsteruppdrag. Men det är då det händer. Guds hand, slumpen eller kalla det vad ni vill, kommer till undsättning. För halvvägs till den tilltänkta brottsplatsen slocknar en av pizzaréserns bakljus. De två poliserna som sitter i sin bil och mumsar på munkar för att få natten att gå, bestämmer sig för att följa efter. Bättre att böteslägga någon för ett trasigt bakljus än ingen action alls. Polisen kommer ifatt precis när Baxters farsa har gått in för att utföra sitt uppdrag. Baxter står utanför och vaktar.

- Jaha, hur var det här då?
- Ehehe, bra. Tror jag.
- Är det du som äger bilen och kört hit?
- Ehehe, ja. Näe, ba skoja. Det är min pappa. Han är där inne.

Det blev livstidsfängelse för rugbyspelaren från Newport. Baxter besökte farsan en gång strax efter att domen fallit. Farsan spände då ögonen i honom genom det skottsäkra glasets och frågade. "Varför golade du på mig din lille skit?" Baxter svarade då bara helt kort "Ba skoja" och lade på luren. Han lämnade sedan snabbt fängelset, fri som en fågel.

Sune

Visst är det konstigt men en del människor liksom bara har bestämt sig för att vara sura och bångstyriga. Det är som om de inte vet hur man skrattar och därför bara är emot allt, speciellt om det verkar kul. Den där trotsigheten verkar också sitta i även i vuxen ålder. Jag känner en som är så där hopplös, trots att han vet att det bara är han som förlorar på det. Sune heter han och kör truck på Korvbrödsbagaren. Som liten missade han ofta chansen att få godis och glass bara för att hans mamma frågade om han ville ha innan han själv kom på att han var sugen. Ingen frågade om han ville ha broccoli så det var vad han tjatade till sig istället. Det finns faktiskt bara ett fotografi på honom eftersom han aldrig ställer upp på bild. Det är från hans enda semesterresa som familjen orkade ta med honom på. Resan gick till Oslo. En resa som han fullständigt förstörde med sina ständiga protester mot allt kul som skulle upplevas. Enda sättet att få någorlunda tyst på honom var att acceptera hans vilja och låta honom få gå i vinterkläder trots att det var fina sommardagar med stekande värme. Solglasögonen som hans bror vann på Tusenfryd's nöjespark, tjatade han till sig också. Det blev aldrig mer några semesterresor för Sune. Hans föräldrar bad istället vaktmästaren, som bodde på nedre botten i deras hyreshus, att ta hand om honom. En elak gubbe som var hård i nyporna, så Sune tordes inte göra annat än lyda.

Egentligen kunde Sune ha varit en högavlönad programmerare idag på något framgångsrikt IT-bolag men på grund av hans personlighet sumpade han den chansen också. För när han var liten så tjatade alltid hans föräldrar på honom att han inte skulle sitta så mycket framför datorn utan istället gå ut leka med de andra barnen på gården. Sune såg hur roligt dom hade det när de spelade fotboll så han var lite sugen men eftersom hans mamma och pappa hade kommit med förslaget så kunde han ju inte gå med på det. Hade han nu gått ut på gården kanske han hade varit fotbollsproffs idag men nu blev det stället datorn och programmering som gällde. Efter ett par envisa år blev han riktigt bra på hantverket, som programmering faktiskt är. Han designade till och med ett par spel som han lanserade på sin hemsnickrade hemsida. Datorspelen var till och med så bra så att EA Games kontaktade honom och erbjöd honom ett programmeringsjobb. "Näe, men har ni ett jobb på lagret så kan det gå för sig" svarade Sune. Snälla som de var på spelföretaget anställde de honom i alla fall och lät honom packa postorderbeställningar. Han jobbade dock inte så länge innan hans kollegor fick nog och gick till facket. EA Games lät honom därför gå när provningsanställning gick ut. Men arbetslivserfarenheten räckte i alla fall till ett jobb på Korvbrödsbagaren. Där hade de tillräckligt stora lagerlokaler så att han inte behövde komma nära någon annan människa när de digitala orderna skulle expedieras. Att göra något som står på en dataskärm är nämligen lite lättare för Sune.

Idag är Sune pensionär och lever ett relativt lyckligt och tillbakadraget liv. Han har faktiskt en hel del vänner också som han flitigt tjuvlar med på sociala medier. Speciellt omtyckt är han i Facebook-grupperna #antivaxxare och #flatearth.

Ordning och reda

Det syntes redan när hon var liten att Ellen vare en bestämd flicka med sinne för ordning och reda. Lite konstigt med anledning av att hennes mamma var precis motsatsen. Kanske var det för att hennes pappa drog till staterna när hon var fem och lämnade en massa skit efter sig, som det tog flera år att reda ut. Hennes mamma tyckte också om att ha mycket saker omkring sig även om det blev lite rörigt. Hon hade därför hängt upp en skylt i hallen där det stod "Bättre lite skit i hörnen än ett rent helvete." Ellen begrep aldrig vad det var som var så kul med det. Det var ju underbart när det luktade nystädad och all skit eliminerad. Inklusive resterna av farsan.

När hon flyttade hemifrån gick det nästan över styr med det där med "Ordning och reda". Hon rättade till allt som gick att ställa i snygg och logiskt ordning. Kammade mattfransar och la reklambladen i bokstavsordning innan de gick till återvinningsen. Inte en onödig pryl fanns i hennes hem. "Tänker faen ha en massa skit omkring mig. Räcker med alla grannarna och deras förbannade hundar." Hon blev till och med frustrerad av TETRIS. Spelet, som hon älskade så mycket som barn, tar ju aldrig slut så hon kan sitta ner och njuta av ordningen. När frustrationen var som värst gav hon sig alltid ut på en cykeltur för att få lite luft och samla tankarna. Här kände hon sig osårbar i sin fina hjälm och njöt av att trängas med alla förskräckta medtrafikanter. Man kanske kan tro att hon skulle bli frustrerad även här, på alla som gick mitt på cykelbana som om de ägde den. Men icke. Hon hade nämligen ett knep som gjorde att dessa tankspridda personer bara gick i vägen en gång. Roligast var det att tillrättavisa de som gick på promenad med sina hundar i allt för långa koppel. När hon hittat ett lämpligt offer, trampade hon upp farten så mycket det gick. Sedan körde hon så nära hon kunde och skrämde den inte ont anande hundägaren med ett vilt pinglande från den stora ringklockan hon hade på cykeln. Med lite tur så blev även hundarna uppskrämda och började skälla och löpa kors och tvärs tills matte eller husse stöp i backen intrasslade i de långa kopplarna. "Där fick du din slarviga jävel!" skrek sedan Ellen triumferande.

En gång gick det dock inte riktigt som planerat. En hund upptäckte nämligen henne lite för tidigt och därför hann korsa vägen som hon kom brakande på. Kopplet som nu låg som en snubbeltråd över vägen trasslade in sig i framhjulet, så hon istället stöp i backen. När hon sedan, halvt förlamad, låg på sjukhuset hade hon förskräckliga mardrömmar. Hon drömde att hon blev rullstolsbunden och därför blev tvungen att åka permobil till affären. Kallsvetten rann när hon i sina drömmar upptäckte att hon inte kunde skrämmas längre eftersom den elektriska rullstolen gick så fruktansvärt långsamt. Det enda hon kunde göra för att hålla ordning i samhället var att "råka" köra över någons fot framför kyldisken på ICA. Som tur var så vaknade hon upp från hennes förlamande mardrömmar, nu som en nyfödd och lugnare person.

Idag har Ellen till slut, äntligen hittat hem. Hon jobbar på Arlanda flygplats i säkerhetskontrollen. Ingen gör sitt jobb så bra som Ellen. Allt blir noga kontrollerat enligt konsten alla regler. När hon kommer hem efter en veckas slit är hon därför alldeles utpumpad men rätt så nöjd. Då kan hon till och med acceptera att det blir lite stökigt i köket när barnen hjälper till och lagar Tacos. Skylten i hallen som det står "Ordning och reda, löning på freda" på, hänger till och med lite snett.

Tok-Vickan

Man kan tro att det är när det är rea på dyra saker som det är mest fajt. Men icke, det är på "kvalitetsloppisen" som det går mest hett till och ibland till och med utmynnar i slagsmål. Alltså med kvalitetsloppis menar jag när det är någon som säljer sina gamla saker utan att förstå hur värdefulla de är. Det är liksom där man kan göra de stora fynden. Jag tycker det är rätt kul att gå på loppis, inte för att titta på utbudet, utan för att titta på de som handlar. En gång upptäckte jag att det var en äldre kvinna som ofta gick på samma loppisar som jag. Av en slump började vi också språkas och då förstod jag att hon var proffs. Hon berättade att hon åkte på loppis flera gånger i veckan för att hitta saker som hon demonstrativt kunde roffa åt sig framför ögonen på ett lämpligt offer. Hon avslöjade också att hon alltid hade på sig grova handskar och vadderade plagg i flera lager. På så sätt var det lättare att knuffas och slita åt sig saker utan att göra sig illa. Hennes drivkraft var inte att tjäna pengar utan för att hon var så trött på att hon alltid fick ta hand om skitgörot på jobbet. Att knuffas och roffa åt sig loppisfynden framför nästa på de andra kunderna, var för henne ett sätt att ge tillbaka. Sakerna hon köpte skänkte hon sedan till Röda Korset för att på så sätt stilla sitt dåliga samvete en aning.

Hon hette Vicktoria och var ökad bland hennes konkurrenter. Det var därför inte ovanligt att man på loppis ibland kunde höra någon ropa "Håll i grejerna för nu kommer Tok-Vickan". Extra dramatiskt brukar det vara på söndagsloppisarna på Hötorget i Stockholm. Här om året spårade det till och med ur fullständig. På plats fanns nämligen Barbara också, eller Barbara-bitch som hon kallades. Jag fick den här bilden av en kompis som är väktare och jobbade på Hötorget den dagen. Alla väktare har ju kroppskameror på sig numera och det här var den sista bilden som han lyckades få ut eftersom resten bara var suddiga på grund av det efterföljande kaoset. De båda damerna hade nämligen bestämt sig för att ge den andre en knäpp på näsan. Hela upploppet var därför oundvikligt efter att de siktat in sig på samma plagg. Till en början var det bara Victoria och Barbara som slogs men efter ett tag så smittade det av sig till några AIK-supportrar som så oturligt passerade förbi på väg mot derbyt med Hammarby. De uppfattade helt enkelt inte anledningen till slagsmålet utan tog bara för givet att det var några Bajare som behövde talas till rätta. Saken blev förstås inte bättre av att några knarklangare då fick för sig att AIK'arna var där för att ta torget ifrån dom. Situationen lugnade inte ned sig för än kravallpolisen kom med vattenkanoner och tårgas. Men det var långt efter att Barbara-Bitch och Tok-Vickan lämnat platsen med var sin halva av klänningen som Birgit Friggebo hade på sig under Nobelfesten 1992.

4. Den personliga fasaden

Jag läste att en ny mäklarfirma har öppnat i Örebro. Firman heter tydligen Wallenstedt Fastighetsmäklari. Ingen av mäklarna heter Wallenstedt utan man tog bara det namnet för att det lät trovärdigt. Och dom har säkert rätt, för det skulle nog vara svårt att få kunder ifall namnet var "Nisses Fastighetsmäklari och Schakt" även om de inte är sämre mäklare för det. Kan det vara så att vår personliga fasad är det viktigaste vi har och att vi försvarar den in i det sista? På samma sätt som vi nästan alltid accepterar någon annans fasad istället för att skrapa lite mer på ytan för att se hur det egentligen är. Här är några exempel på saker som bevisar min tes:

- Vi lägger ju bara upp inlägg på Facebook när vi är på en dyr restaurang eller semester. Vad jag vet så har ingen lagt upp en selfie som visar att man måste äta havregrynsgröt för att få ekonomin att gå ihop.
- Alla känner vi ju hur meningslös styrketräningen känns när man glömmer posta sitt pass på sociala media.
- Tänk på alla gamla människor som blir lurade över telefon eftersom de så gärna vill att det ska vara den riktiga banken som ringer och ber dom logga in med BankID. Man vill ju inte vara till besvär.
- Hur många är det inte i Sverige som har lånat sig upp över öronen för att köpa den där bilen, båten eller huset för att på så sätt framstå som framgångsrik och överlycklig.
- Ungefär 80% av alla affärer i ett shoppingcenter säljer kläder eller skönhetsprodukter. Nästan hela entréväningen på Åhlens i Stockholm består ju av försäljning av skönhetsfasad-produkter. Uppenbarligen en mycket lönsam affär.
- Vi uppfinner nya yrken så som Influenser som driver på vårt behov av att skaffa sig en fin fasad.

Min slutsats är att det helt enkelt handlar om ren överlevnadsinstinkt. Utan alla dessa fasader och falsk optimism hade människosläktet varit utdött för länge sedan.

Har det senaste Facebook-inlägget skapat en spricka i din personliga fasad? Ring Nisses Fasadrenovering och Schakt så hjälper vi dig.

Osynligt rik

Jag hade gång en kompis som hävdade att han var snuskigt rik efter att han sålt ett startupp-bolag till överpris. Han sa ofta också att nyrika stockholmare var obeskrivligt lättlurade. Han hade nämligen ett hus i Ystad som han sålde till just en sån där nyrik stockholmare till överpris trots att det var EPA-dunk utanför fönstret varje kväll. Turister och pensionärer med rollatorer gjorde det också svårt att parkera. "Man kunde ju inte parkera sparkcykeln nå stans utan att det klagade." De som köpte huset tyckte tydligen att de hade skaffat sig ett hem på vackra Österlen som de kunde skryta med, trots att Ystad aldrig hört dit. Själv flyttade han tydligen tillbaka till sin hemstad Flen för att istället gå all in på Stealth Wealth. Alltså Stealth Wealth är tydligen ett begrepp bland unga rika och betyder att man är osynligt rik eller smygrik. På så sätt kan man tydligen smälta in i samhället utan att någon har en aning om att man har flertalet miljoner på banken. Men jag fattade aldrig varför han ville vara smygrik för enligt honom innebar det att han fick:

- Klä sig i chinos och enkla tröjor framför kostym och dyra skjortor.
- Köra en 10-15 år gammal Toyota eller Skoda framför en BMW, Mercedes eller Lexus.
- Dricka en Heineken med sina vänner istället för att beställa in champagne till ett bokat VIP-bord.
- Bära enkla klockor framför Rolex, Omega eller Patek Philippe.
- Prata om bolån och oron för räntan fast man är skuldfri.
- Säga att ens framgång beror på tur och att man aldrig varit speciellt bra i skolan.
- Skänka pengar till välgörenhet utan att berätta om det.
- Inte äga mark, hyresfastigheter eller företag på den ort man bor på.
- Inte prata om dyra resor man gjort under året.

För honom var i alla fall den uppoffringen enkel eftersom det gav honom massor med fördelar. För då kunde han ha relationer med människor utan en massa fördomar.

- "Du måste ha klivit över lik för att bli så där rik."
- "Vem lurade eller rånade du för att komma över alla de där pengarna."
- "Det enda du tänker på är ju pengar."
- "Vad vet du om motgångar, du har det ju så lätt i livet."
- "Du måste vara bra osäker som söker så mycket uppmärksamhet genom dina dyra prylar."

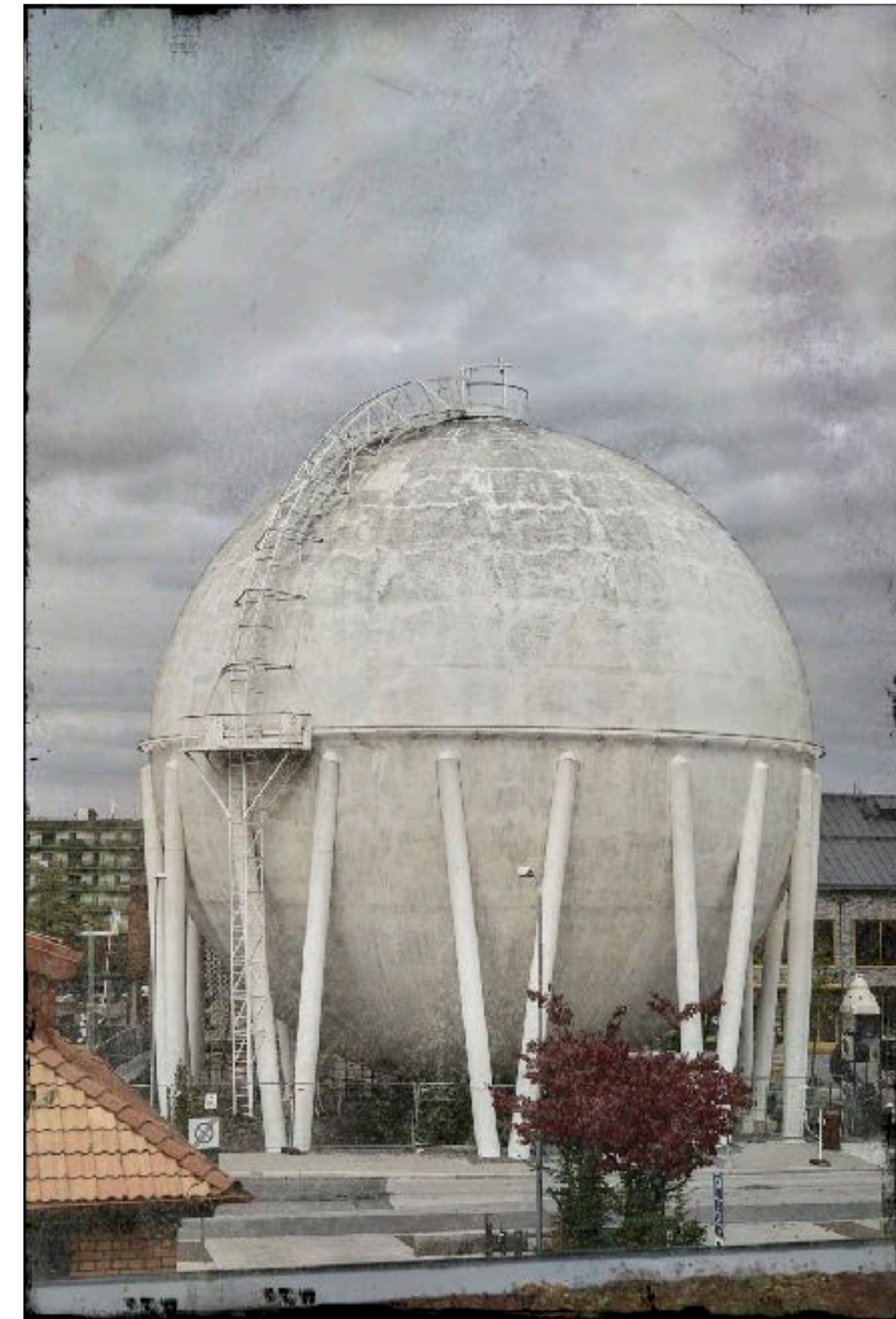
Det var dock två saker som jag aldrig förstod i hans resonemang. Vad var finessen med att vara rik om man ändå inte kunde använda pengarna och varför pratade han alltid om hur bra det var att vara osynligt rik? Några år senare, när hemsidor så som Mrkoll dök upp på internet, fick jag svaret på mina frågor. Han var inte alls rik utan hade bara hittat ett väldigt fiffigt sätt att få alla att tro att han var det. Smart va?

Sanningsvittnet

Jag har en kollega på jobbet som helt och fullt tror på en massa underliga konspirationsteorier. Han tror t.ex. på fullt allvar att filmen "Men in Black" är en dokumentär och inte alls en actionrulle. Både Elvis och Michael Jackson dog heller inte en naturlig död utan åkte bara hem till sin planet. Värst av allt är att han hävdar att den gamla gasklockan in Stockholm är en rymdfarkost som bara står och väntar på att några andra kändisar ska åka hem. Jo, det är sant, och han säger också att han har bevis på att allt började på 1950-talet. Enligt honom så var det två rymdskepp som landade på på jorden var av ett i Nevada USA. Den besättningen missbedömde dock den kraftiga gravitationen på jorden och kraschlandade strax utanför det lilla samhället Rachel. Militären, som då höll till på militäranläggningen Area 51, var snabbt på plats eftersom de trodde att det var en sovjetisk missil som slagit ner. När de kom fram och såg att så inte var fallet utan bara några vilsna Aliens som fått sätta livet till, beslöt de att mörklägga allt och snabbt transportera kvarlevorna tillbaka till basen via The Extraterrestrial Highway. D.v.s. Highway 375 mot Rachel. De visade också upp några av resterna från farkosten för den dåvarande presidenten och ljög att det var Sovjet som som varit framme. Presidentens Sovjet-noja såg nu till att den eventuella stängningen av Area 51 nu inte behövde diskuteras något mer. Det kalla kriget pågick ju trots allt för fullt. Piloterna i det andra rymdskeppet suckade över deras klantiga kollegor och landade istället, mycket proffsigt i Stockholm. Därför blev de inte heller attackerade av militären utan kunde snabbt ta kontrollen över kommunledningen. Aldrig har ett beslut om ett nytt gasverk i Hjorthagen gått så fort och några år senare var deras farkost kamouflerad.

Min kollega Mårten har under många år bearbetat kommunalpolitikerna i Stockholm för att få fram sanningen, utan att lyckas. "Varför skulle de annars spara den där gamla gasklockan intakt när alla andra delar av gasverket antingen har rivits eller byggts om till lägenheter och kontor? Den enda logiska anledningen är att de utomjordiska varelserna fortfarande har ett starkt grepp om staden." I väntan på att något kommunalråd ska försäga sig eller att utomjordingarna åker hem, han har istället lagt allt sitt krut på Area 51. Under 2019 lade han t.ex. upp ett inlägg på Facebook om ett event som skulle äga rum den 20 september samma år. Eventet handlade om att storma militärbasen för att bevisa att man gömt undan utomjordingar där. Inlägget blev viralt och totalt meddelade över två miljoner människor att de skulle delta i stormningen. Deltagandet i verkligheten blev dock skvalt. Enbart 1 500 personer dök upp. Ett tiotal försökte också att storma area 51 men blev tagna av polisen. Mårten blev naturligtvis enormt besviken eftersom han hade hoppas att detta skulle bli hans genombrott så att han kunde bli ihågkommen som det stora sanningsvittnet han egentligen var.

Överlevaren

Jag pratade med min granne Stig här om veckan. Ni vet sådär som man gör på somrarna när båda är ute och klipper gräset och behöver en paus. Det blev en ganska lång paus för Stig började berätta att han en gång i tiden hade varit en världskändis. Eller ja, distriktskändis kanske egentligen var den rätta benämningen men man vill ju inte vara petimeter när det var en bra story på gång. Han hade nämligen en gång i tiden blivit utsedd till årets survivalist. Det var tidningen Överlevaren, som kom ut i begränsad upplaga i Västmanland, som årligen rangordnade kända preppers i trakten. Det här var på 50-talet under kalla kriget då alla var rädda för att en massa atombomber skulle ramla ner i huvudet på dom. Så det fans gott om kandidater till den eftertraktade titeln. Anledningen till att Stig fick titeln 1958 var att han hade kommit på ett nytt koncept. Istället för att gräva ner sig och gömma sig när kriget kom till byn var hans plan att fly där ifrån så snabbt och effektivt som möjligt. Han hade skaffat sig en splitter ny Saab 93 Granturismo 750 med den nya starka 45-hästarnas motorn. En riktig prestanda bil på den tiden. Till den hade han kopplat en husvagn som var utrustad med ett blyhölje. På så sätt kunde han sitta och trycka i den ifall han inte han iväg tillräckligt långt innan det radioaktiva dammet dalade ner från himlen. Att han skulle bli skadad av själva explosionen, ansåg han vara väldigt osannolikt med tanke på den extremt snabba rallybilen han köpt. I sin lilla husvagn, som hade punkteringsfria däck, hade han sedan fyllt på med nödproviant såsom chips, öl och Bullens Pilsnerkorv. Med det lilla Primus-köket och en kaffepanna kunde han nu överleva i veckor utan kontakt med omvärlden.

Han hade kvar husvagnen i många år även om han bytte upp sig när det gällde dragbil. Under slutet av 60-talet gick han också över till amerikanska bilar så som Dodge Charger och Chevrolet Impala, för att sedan gå över till Japansk tillförlitlighet under 80-talet. En Toyota må anses vara tråkig men tillförlitlig var den och med lite trimning av motorn så gick det att köra hela ekipaget i ganska rask takt. Han tyckte även att det var rätt praktiskt att ha sitt skyddsrum i den lilla husvagnen. På så sätt kunde han ju vara förberedd på katastrofen även under semestern som han alltid tillbringade på Böda Camping. Det var nog anledningen till att han behöll sin lilla husvagn enda fram till för ett par år sedan. Stig har nämligen slutat att vara prepper. Det var helt enkelt inte hållbart eftersom flödet av katastrof-larm bara ökade för varje år. Trots att han ständigt bar foliehatt och zombie-varnare kunde han inte skydda sig från alla falsklarm. Ett tag flydde han, hals över huvud med sin lilla vagn, nästan varje dag. Var det inte 112-appen som larmade så var det push-notiser från Aftonbladet som triggade en utryckning. Det blev också svårare och svårare att veta åt vilket håll han skulle åka, för vart tar man vägen när till exempel räntor och matpriser skenar? Nu, när han snart ska fylla 90, tänker han inte vara den som flyr utan istället acceptera situationen och ta alla katastrofer med ro. Med tanke på att han fortfarande har kvar 47 burkar av den utsökta pilsnerkorven, är nog detta inget problem.

Modeexperterna

Jag minns när två tjejer i min klass på gymnasiet kom instormande under svenska-lektionen helt uppspelta av att det kommit en helt ny modetrend. Anna och Maria ansåg sig nämligen vara modeexperter och gav alltid sina bästa tips till oss andra tjejer i klassen. Det handlade alltid om att man skulle se dyr ut och den avgörande faktorn var oftast vilka färger man parade ihop. Så här kunde det låta när de tillsammans gav en rekommendation för en exklusiv look. Deras släpiga östermalmsdialekten var tydlig i deras anförande.

- "Att ge ett exklusivt intryck behöver inte kosta multum – det hänger på detaljerna."
- "Vill börjar med att nämna vitt och beige, som en bra kombination och det är något svenska yuppies inte säger emot. Många av dem älskar att klä sig i beige och vitt. Det ser helt klart lyxigt och dyrt ut."
- "En mjölkig nyans, eller cremefärgat går också att para ihop med brunt. Om du inte är så förtjust i brunt men gillar creme, så rekommenderar vi också att ni kombinerar det med khakifärgat. Var väldigt populärt på Café Opera i lördags."
- "En annan klassiskt exklusiv färgkombination är blått och brunt ihop, något som många väljer till hösten. Vill ni i stället vara lite mer vågade i era olika färgkombinationer så rekommenderar vi att ni provar matcha orange med grått. Fungerar väldigt bra för en lång shoppingdag på stan."

Men åter till den nya modetrenden och varför det va så bråttom att skaffa nya plagg innan lördagens skoldans. Maria hade nämligen snappat upp att man börjat sälja "Lounge-kläder" och "Business-joggers" som sedan hade blivit en riktig hajp bland alla trendsetters. Ni vet sådana där myskläder som våra rödvinspimplande föräldrar hasade runt i på helgerna i slutet av sextioalet. Jag minns att min pappa hade en extra skön stil i sin gröna byxdress och med en cigg hängande i mungipan. Maria, vilt påhejad av Anna hävdade att alla nu går runt långhåriga, orakade, kraftigt snusande på det här moderna pås-snuset samt endast klädda i dessa mjukis-dressar. Till och med på jobbet, där av namnet Business-joggers. Maria och Anna tyckte det var en helt underbart mode medan vi andra nu hade en mer skräckfylld vision om framtiden. Ingen av oss ville ju klä sig i myspyskläder som våra töntiga föräldrar. Det här kanske också var början på något ännu värre, för tänk om det här avslappnade modet tillsammans med hög inflation och skenande elpriser gör så att vanligt folk går ogenerat till jobbet i sina luggslitna favorit-mysbyxor trots att de har kaffefläckar på låren. Ingen hade ju råd att tvätta oftare än en gång i veckan på den tiden. Och i värsta fall så kommer kanske till och med Princessan Victoria att gifta sig, endast iklädd bröllops-joggers och en hemma-stickad tröja. Men det framtidsscenarioet kanske var att ta i. Monarkin skulle ju aldrig ha accepterat detta. Tänk bara på hur de hanterade Du-reformen.

Som tur var så löste sig hela situationen med att plugghästen i vår klass upplyste Maria om att hon höll reklambladet upp och ner. Det färgglada häftet var gammalt och från -68. Inte en trendspaning för det annalkande -89. De båda modeexperterna är idag mycket framgångsrika influencers, mycket tack vare att de numera är mycket noggrannare i sitt sätt att jobba.

5. Erkänn aldrig

En kompis till mig sa en gång: "Erkänn aldrig. Ingenting blir bättre av att du erkänner att du är en klant trots att alla redan vet det!" Och jag tror att han har rätt. För varför skulle vi annars få panik ibland när vi inte kan göra något åt en hopplös situation? Jag tror att det där med att erkänna att man är en klåpare är så förskräckligt farligt så att man undviker det till vilket pris som helst. Efter lite spaning har jag hittat följande som bevisar min tes:

- Alla brottslingar som jag har hört om på radio nekar alla till brott oavsett hur överbevisade de är. Ta t.ex. det där gisslandramat på Hällbyanstalten. Trots att allt fanns på film, där man tydligt ser hur de två internerna tog gisslan för att få kaka lite kebabpizza, så nekar de sedan till dådet.
- Har du hört någon som sagt att det var hens fel när hen krockad med bilen? Näe, tänkte väl det...
- Varför säljer "Easy Cover Select" som smör i solsken? En renoveringstapet för att täcka över sina tidigare klantigheter.
- Magnus Uggle sjunger ju i en av sina låtar att de som är bodybuilders inte kan gå och tugga tuggummi samtidigt. Magnus är en smart man så han vet ju att ju odugligare man är, desto mer muskler måste man ha för att kompensera för eländet.
- "Panic in Detroit" med David Bowie. Behöver jag säga något mer? Kolla hur David ser ut på skivomslaget, så håller du nog med...

Tänk om det fanns en tvättinrättning som man kunde gå till för att tvätta bort det man klantat till. Ungefär som när man kastar in bordsduken i tvättmaskinen för att tvätta bort spåren efter kaffet man spillde ut på frukosten. Jag tror många av våra offentliga personer skulle vilja ha något sådant istället för att ha det som det är idag, där allting blir kvar på internet oavsett hur mycket man försöker radera det. Nu när jag tänker efter så kanske barnprogrammet Tippen inte alls hade syftet att skapa miljömedvetenhet bland våra barn. Målgruppen var nog istället våra famtida politiker och offentliga personer. "Ingenting försvinner allt finns kvar."

KimChi

Säga vad man vill om det här koreanska grabbgänget, men festa det kan dom. De träffades när de gick på College i USA, som deras rika föräldrar betalade för. Ingen av dom var speciellt duktiga i skolan så de fick kompensera det med att vara bäst på att festa istället. Ta Tommy till exempel, han tredje från vänster. Han fick namnet Tommy eftersom han väldigt ofta bar kläder från Tommy Hilfiger samt att inga andra studenter kunde uttala hans riktiga koreanska namn. På karaoke-kvällarna ville han ofta sjunga amerikanska låtar för att bli kompisar med de coola amerikanerna på skolan. Han var duktig på att uttala orden rätt som kom upp på skärmen men eftersom han inte riktigt visste vad de betydde blev det ibland lite fel. En gång sjöng han en låt av Bruce Springsteen. "Born in the USA" hette den tydligen och när han kom till textraden "I'm gonna kill the yellow man" lämnade hans kompisar festen i protest. Det tog nästan tre månader innan de var sams igen eftersom Tommy inte ville erkänna att han inte visste vad han sjöng utan hävdade att låten bara handlade om amerikanarnas hat mot Bananer i Pyjamas.

Jag tror att ingen av dom lyckades ta examen så de fick återvända till Seoul med svansen mellan benen. Deras föräldrar slutade också med det finansiella stödet eftersom deras brist på disciplin var ett sånt hån mot Konfucius lära. För att klara sin pengakris hyrde nu de oskiljaktiga vännerna en liten lägenhet i ett av de stora höghusen i utkanten av Seoul. I de två, mildt sagt begagnade Volkswagen Santana, turades de sedan om att köra taxi. Men en kväll när de tittade på nyheterna på TV fick Mr. Kim, han längst till vänster, en briljant idé. Alla heter förresten Kim i efternamn förutom han längst till höger, som heter Chi. Hur som helst, inslaget på TV'n handlade som vanligt om den militära konflikten med Nordkorea och som ikväll hade triggat Kim's hjärna.

- "Nu vet jag vad vi ska göra för att slippa köra taxi. Vi ska starta ett eget företag som ska hjälpa till att hålla ordning på den där lilla tjocka diktatorn. Bröderna KimChi ska vi heta."

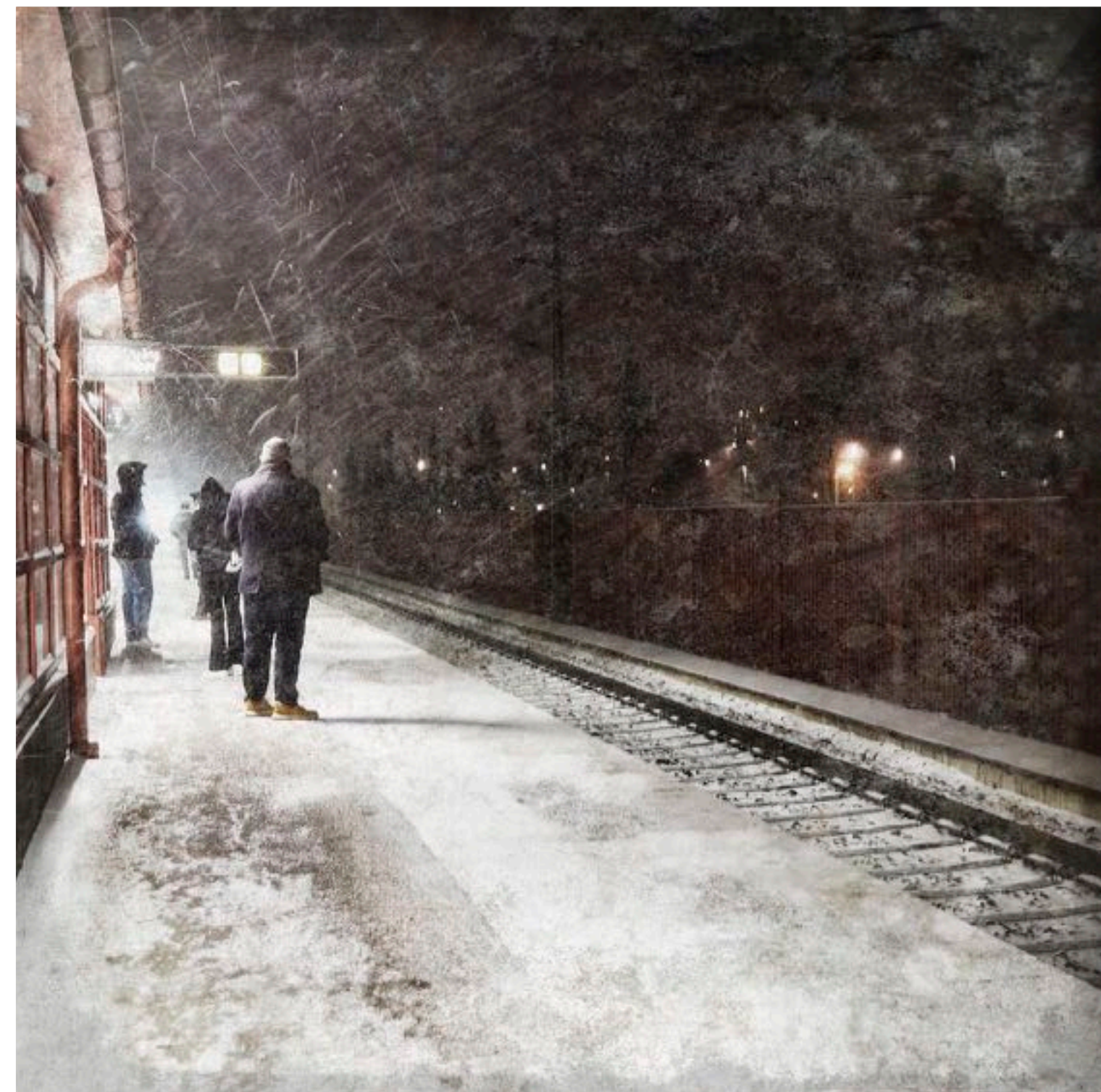
Med erfarenheterna från allt festande under deras tid i staterna var det inga problem över huvud taget att ge sig in i festfixar-branchen. De specialiserade sig på att fixa fester åt alla soldater som var stationerade på Yongsan-garnisonen. Själva hade de ju varit stationerade i USA en tid, på grund av sina föräldrars ambitioner att ge sina barn bästa möjliga skolgång, så de visste vad som krävdes för att en tid på internat i ett annat land skulle bli uthärdligt. Genom att kombinera det koreanska K-POP fenomenet med den amerikansk skjutglädjen fick de ett framgångsrecept som fungerar än idag. Ni har väl sett musikvideon till den koreanska succén Gangnam Style. Det är ju ingen slump att de legendariska dansstegen går i cowboy-stil. Bröderna KimChi gav PSY den rätta ingrediensen som behövdes för att hans låt skulle bli en global hit som fungerade på alla dansgolv. De äger också ett stort antal mycket lönsamma karaoke-barer runt om i världen. Barerna är väldigt populära, inte bara för att de säljer billig öl, utan för att man får ett par gula solglasögon att bära under kvällen. På så sätt kan man även tillåta att man, glad i hatten, sjunger alla låtar som The Boss har spelat in.

Morbror Artur

Mormor Artur tyckte aldrig om vintern. Speciellt inte efter att han hans arbetsgivare stängde lokalkontoret i Strängnäs för att centralisera verksamheten till Stockholm. Artur bodde i en fantastisk stor och fin villa i Strängnäs som han kom över billigt under sina unga år som mäklare. Att flytta till Stockholm var därför aldrig något alternativ utan pendling med tåg fick bli lösningen. En lösning som fungerade alldeles utmärkt på sommarhalvåret men sisådär, om man ska uttrycka sig milt, under resten av året. Många timmar på kalla och snöiga perronger samt uteblivna ersättningsbussar, var en del av hans vardag. Men på något konstigt sätt så vande han sig och tog allt strul med ro. Jag tror att det berodde på att Artur var lite av en enstöring men med ett väldigt rikt inre liv. Tågpendlingen gav honom tillfälle att låta tankarna sväva fritt och på så sätt bearbeta alla felaktiga granskningar och rättelser. Artur jobbade nämligen på Skatteverket och granskade deklARATIONER, så han hade mycket på sitt samvete. Trots ett mediokert arbete lyckades han i alla fall behålla jobbet fram till pension, tack vare att han hade en nitisk chef som tyckte att alla borde få en skopa skit av Skatteverket oavsett om man gjort rätt eller inte.

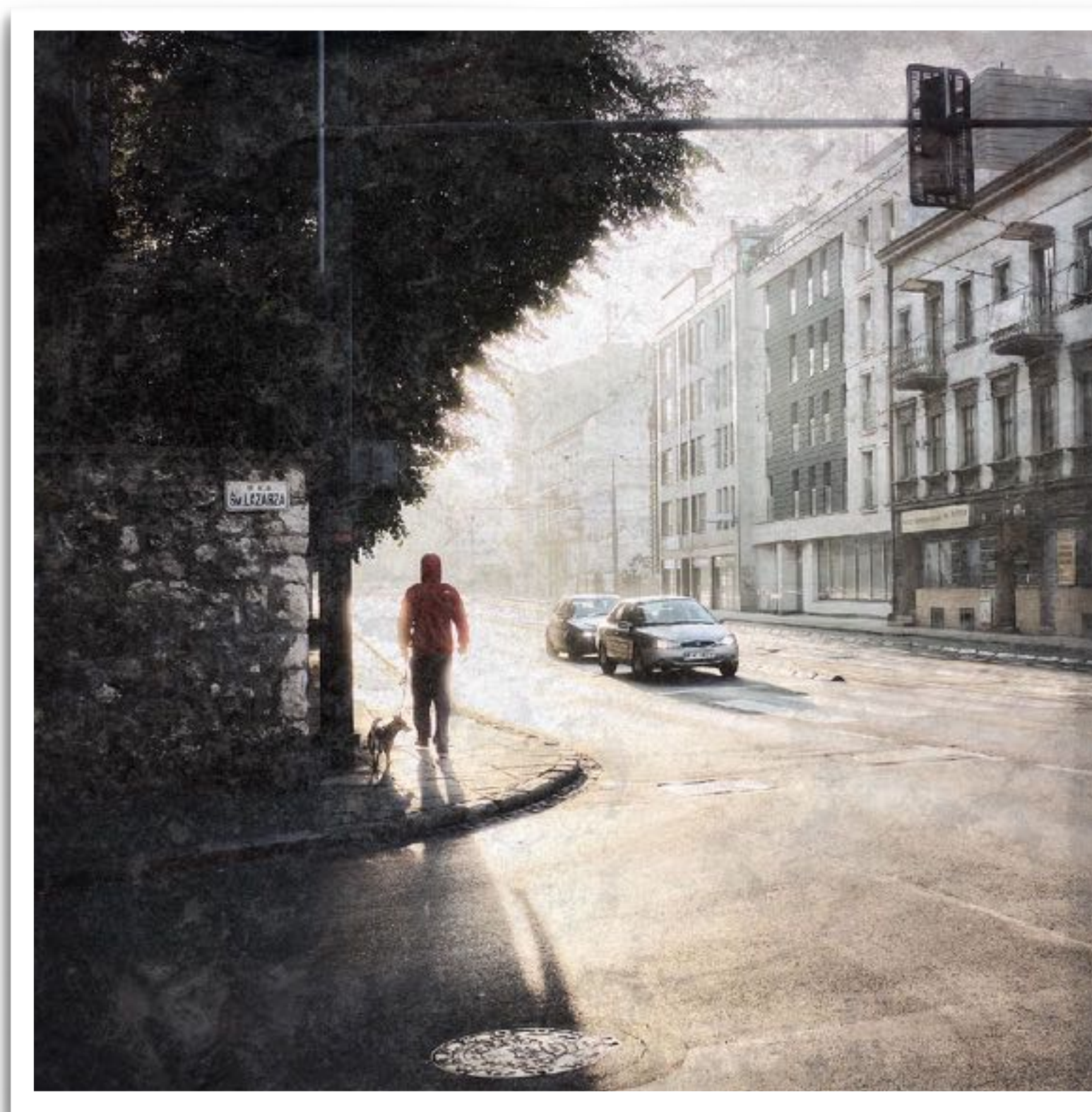
Det värsta med vintern var för Artur inte pendlingen till jobbet utan julhelgen. Introvert som han var, ogillade han starkt att tillbringa flera dagar hos sina norrländska släktingar där uttrycket lugn och ro var en okänd fras. Han försökte några gånger att ta in på hotel, för att slippa sova på luftmadrass i familjens gillestuga men hans syster tillät aldrig det. "Kommer aldrig på frågan, nog vet jag hur dyrt du har det där i Stockholm." För henne var Stockholm och Strängnäs samma sak. Artur åkte alltid med det sista tåget på dan före dopparedan, i hopp om att ett lagom tågstrul skulle göra att han blev fast i Ånge hela helgen. Och visst var det kaos i tågtrafiken förr också men aldrig på tåget till Boden. Den enda hämnden han kunde ge hans systers familj var att utsätta hennes barnbarn för utpressning. Som gammal gubbe ville han ju så gärna ge barnbarnen en lite slant i julklapp eftersom de bara önskade sig obegripliga elektroniska apparater som han inte hade en aning om hur man införskaffade. För då hamnade ju de små illbattningarna i tacksamhetsskuld till honom och var tvungna att vara lite snälla under resten av julhelgen trots att pengarna han gav bara var en bråkdel av deras egen veckopeng. Han såg naturligtvis också till att ge ungarna kontanter så att deras digitala hjärnor fick något nytt att fundera på. Det fungerade ett par år innan de genomskådade honom. I skolan hade de ju nämligen lärt sig att inte ta någon skit vilket gjorde att han tillslut fick höra sanningen, att han var en pinsamt gubbsjuk snåljåp. Men å andra sidan så är väl en pinsam tystnad under julklapps-utdelningen en del av jultraditionen det med.

T-rex

Min kompis Jonas blev för ett par år sedan med jycke. Han vet inte riktigt hur det gick till trots att han aldrig har tyckt om hundar. Egentligen ville han ha barn men eftersom hans dåvarande flickvän dumpade honom istället så fick han tänka om. Hon dumpade nämligen inte bara honom utan dumpade även sin lilla tax med namnet Rex i hans lägenhet när hon drog den där olyckliga dagen i april. Jonas som aldrig gillat den där illaluktande valpen döpte snabbt om honom till T-rex, skräckinjagande tax som han var. Han skötte i alla fall T-rex plikttroget samtidigt som han försökte hitta en ny ägare till byrackarn. Det var dock inte så lätt som man kan tro, speciellt med tanke på att en tax är för lång för att enkelt kunna stoppas ner i en handväska eller så, som en riktig modehund. Så dagarna gick och efter ett tag måste Jonas motvilligt erkänna att det var rätt trevligt att gå ut på promenad på mornarna med den lilla hunden innan de tillsammans åkte ut på jobb. Jonas jobbade nämligen som en av vägens hjältar i Stockholm, det vill säga han körde TMA-bil. Med T-rex med sig i hytten blev dagarna inte heller så tråkiga. Att köra TMA-bil innebär ju att man har många och långa stunder då man bara sitter och väntar på att bärgarna ska bli klar så att de sedan snabbt kan städa upp och släppa på trafiken igen. T-rex blev en riktig jävel på trix som husse lärde honom under alla dessa timmar i lastbilshytten.

Enda problemet han hade med uppbrottet från sin flickvän, var vad han skulle säga till sina kompisar. Han hade ju under alla år som de känt varandra, raljerat om alla skällande byrackor som folk släpade på. Och det kunde han ju inte backa ifrån. Men efter en stund visste han hur han skulle göra. Han skulle köra hundtricket precis som i den där filmen som han såg på TV. Hundtricket i filmen innebar att man skaffade en gullig liten hund som man sedan gick ut till en park med. Inom loppet av några sekunder hängde det sedan brudar runt halsen på en. Så Jonas tänkte köra med samma ursäkt för att ha kvar lilla T-rex nu när hans ex så olyckligt dumpat honom. Eller det var ju han som dumpade henne, den där jävla kossan. Whatever, Jonas började i alla fall dra ut till Humlegården under helgerna och en dag gick han rakt in i Mia eftersom hans fokus just då var på T-rex vars koppel hade trasslat sig runt hans ben. Mia, en framgångsrik bankanställd, blev vansinnig eftersom hon stod och pratade i telefon med sin chef och absolut inte ville bli störd. Hon mutade snabbt telefonen och skrek åt Jonas: "Håll ordning på din jävla hund. Jag har faktiskt pälsallergi och vill inte tillbringa eftermiddagen i en sjukhussäng med uppsvullen hals". Mia var inte alls allergiskt utan det bara flög ur henne för att hon inte hade något annat att säga. Jonas som nu, var ännu mer intrasslad i T-rex halsband, försökte parera situationen och hann i alla fall tänka "Är hon släkt med Arboga-kvinnan eller vad faen är problemet?" innan han ramlade handlöst i backen. Mia som faktiskt inte var någon elak person utan bara fruktansvärt frustrerad på grund av sin krävande chef i andra änden av luren, såg nu sin chans att avsluta samtalet för att ta hand om den där lite gulliga Jonas. Idag är de ett par och Jonas hade inga problem med att säga upp sig från sitt jobb för att följa med till Krakow. Mia bytte nämligen arbetsgivare, på grund av hennes psykopat till chef, och är numera en högvälönad expert på Bank Polska. Jonas drar också in pengar till hushållet genom att vara hundvakt åt alla rika knösar. T-rex lever inte längre men han tänker mycket på allt han har att tacka den där lilla hunden för, när han går på sina morgonpromenader i staden.

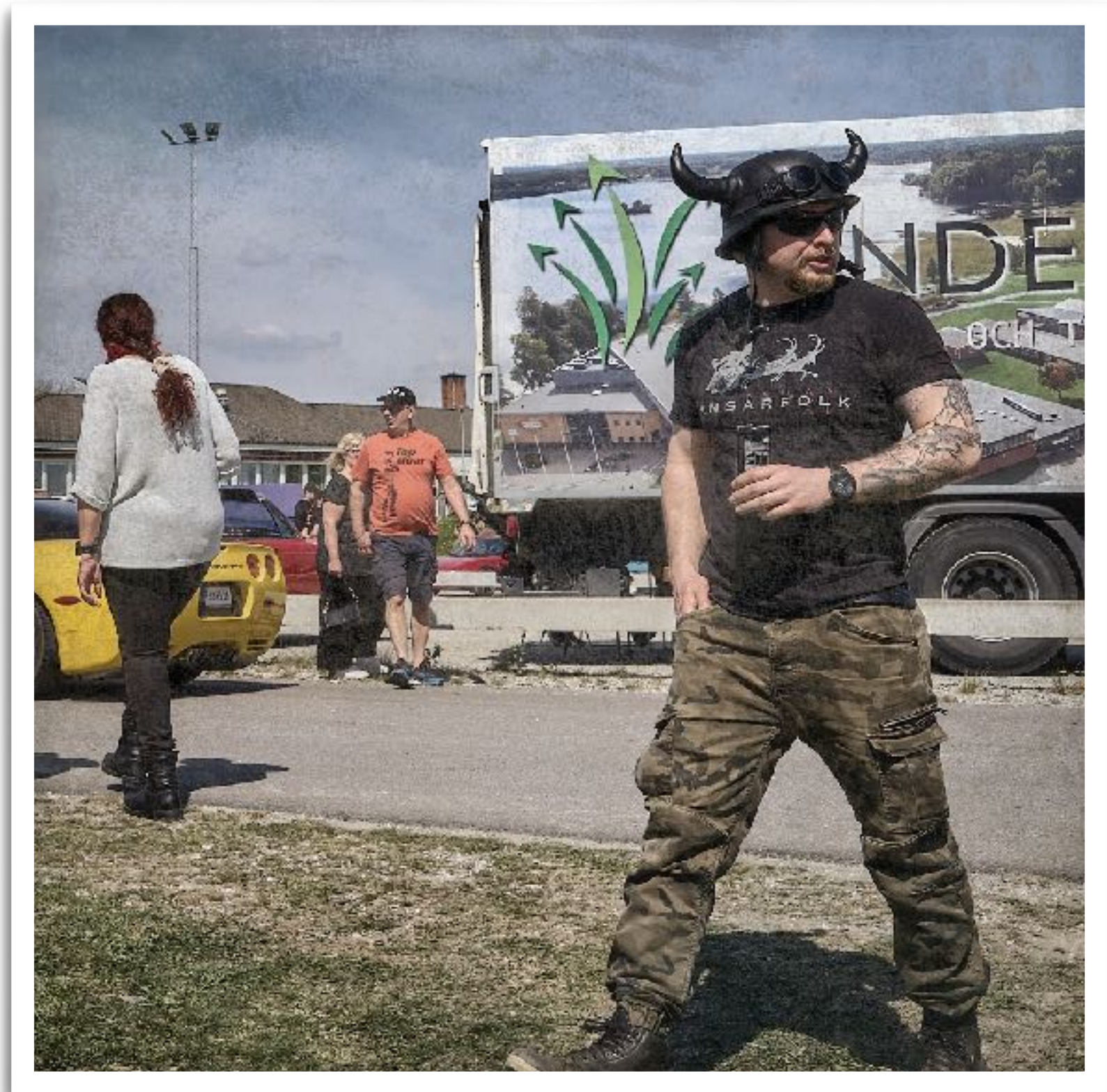
Militära drömmar

Man hör ofta folk säga till sina barn att de kan bli vad de vill, bara de anstränger dig tillräckligt. Jag tror att man gör barnen en björntjänst när man säger så, för inte kan man bli världsmästare i höjdhopp om man är en och femtio lång. Jag tror att det är bättre att man erkänner vem man är och istället gör vad man kan med de förutsättningar man har. Jag har en kompis som hade en kollega en gång, Urban Larsson hette han, som hela tiden blev uppmuntrad att följa sina drömmar även om han inte hade några förutsättningarna för det. En väldigt udda person med alltför stora ambitioner i livet vilket han la ner massor av energi för att förverkliga. Hans måtto var "Anfall är bästa försvar" eftersom han drömde om att göra karriär inom försvarsmakten. Han åkte därför till mönstringen i Karlstad med ett otroligt stort självförtroende. Han presterade bra på fystesterna och svarade uppriktigt och sanningsenligt på alla frågorna som psykologen ställde. Det kanske inte var det allra listigaste att motivera sin ansöka med att han ville vara med och rensa ut för en bättre värld, men det var sån han var. Han blev naturligtvis inte antagen. Motiveringen var att han var för instabil och hänsynslös.

- "Men vaf, ska man inte vara hänsynslös i krig då? Det borde ju vara meriterande."

Så nu stod han där med krossade drömmar och ett par camouflagedbyxor. Hjälmen som han också hade införskaffat hade ju till och med horn som enligt reklamen var utmärkt i närstrider. Hans stora idol var förstås Schwarzenegger och han hade till och med skaffat sig en medelstor stridsvagn, precis som Arnold. Den var egentligen lite för stor för att parkeras utanför hans hem i Surahammar men det bekymrade honom inte så mycket. Kommunen hade helt enkelt varken kapacitet eller råd att bärga bort hans 90-tons tunga pansarvagn. Han hade heller inte råd att köra den själv eftersom den drog 5 liter milen av högoktanig bensin. Han poserade därför bara vid vagnen lite då och då, när han skulle göra några extra kraftfulla Facebook-inlägg.

Det tog många år innan han repade sig från sitt nederlag. Att han inte heller lyckades komma in på polishögskolan gjorde ju inte saken bättre, men tillslut lyckades han kravla upp ur sitt kaninhål och tjatade till sig en tjänst som väktare på tunnelbanan i Stockholm. Till en början tyckte han jobbet var svårt och hans självförtroende ficka sig alltid en törn varje gång något fyllo påpekade "Men du är ju ingen riktig polis ju." Men ambitiös som han var så blev han snabbt effektiv i sitt arbete. Så effektiv så att buset valde att ragla ner på andra stationer, istället för att bli knackad i huvudet av en fejkpolis. Så Urban fick tänka om. Att vara för effektiv gjorde jobbet tråkigt. Inget bus att käbbla med och inga fikaraster med någon trevlig kollega eftersom han fick patrullera ensam, på sin nu så lugna station. Idag är han istället den snällaste väktaren i Stockholm som tålmodigt leder ut personer som stör ordningen. Han ber dom sedan vänligt att komma tillbaka om cirka en kvart så han och hans schysta kollega kan, med vänlig hand, leda ut dom igen. Win-win situation liksom.

6. Stabsläge

Man hör ju ständigt och jämt att vissa sjukhus går upp i stabsläge. Man undrar ju hur det egentligen går till. Jamenar, många på ett sjukhus tillhör ju redan staben. Ska alla andra då också bete sig som om de tillhörde samma avdelning?

- "Jahapp nu är kl. 3, dags att ta helg. Vi får fortsätta hjärtoperationen på måndag."

Själv tillhörde man ju staben när man var anställd på Volvo, så det borde vara ganska lätt att gå upp i stabsläge även som pensionär. Frågan är bara vad man ska fokusera på? Här är några saker som jag provat, utan någon större framgång:

- Jahapp nu är kl. 3, dags att ta helg. Får gå ut med räskalen till soptunnan på måndag.
- Jahapp nu är kl. 3, dags att ta helg. Får fortsätta att baka bullar på måndag även om de bara ska stå i ugnen i 2 minuter till.
- Jahapp nu är kl. 3, dags att ta helg. Får sluta köra sakta i trafiken så man hinner hem till "Bäst i test". Flytta på er alla inkompetenta bilförare.
- Jahapp nu är kl. 3, dags att ta helg. Får fortsätta med vardagsgnället på måndag. Och inte kan man göra något kul på helgen heller. Då är det ju så mycket folk över allt.

Jag läste också att många äldre personer har morgonångest eftersom de är rädda för allt som kan komma att hända under dagen.

- Faen, hål i den strumpan också. Upp i stabsläge och stoppa dina bara fötter direkt i tofflorna.
- Faen, kaffemaskinen strejkar. Upp i stabsläge och gör lite nätshopping med expressleverans (eller varför inte espresso-leverans).
- Faen, det har snöat under natten. Upp i stabslägen och vänta på att det ska smälta bort.
- Faen, posten är försenad. Upp i stabsläge och ta en kopp kaffe till.

Jo, stabslägen är nog inte så dumt ändå för att dämpa sin frustration, bara man gör det rätt. Bäst att man går upp i stabsläge så att nästa stabsläge blir perfekt.

Surtanten

Det finns en person som jobbar på ekonomiavdelningen på mitt jobb som jag tror är den suraste människan jag någonsin träffat. Vad man än frågade henne om, så avbröt hon en alltid med en surt och bittert svar. Något i stilen med "Ja det får du fråga våra kompetenta chefer om istället". Ännu värre var det om man bad henne göra något. Då fick man höra allt om hennes överbelastade arbetssituation, dåliga arbetsvillkor och låga lön som gjorde att hon inte alls kunde hjälpa mig. En annan kollega berättade sedan att allting bara var taktik från hennes sida för att slippa göra något ansträngande på jobbet. Sant eller inte men det fungerar eftersom man undvek att prata med henne och bad någon av hennes ambitiösa medarbetare istället, eller motarbetare som hon kallade dom. Min kollega, som också är granne med surtanten, berättade att hon var ännu värre när det gällde dörr-försäljare. En dag överhörde hon ett samtal hon hade med några stackar ungdomar som var ute och sålde larm.

- Hej vi är här i kvarteret för att....
- Och vad ska du sälja då?
- Öhhh, näe vi vill bara informera...
- På din tröja står det Sector Alarm. Det är ett företag som erbjuder säkerhet och trygghet, eller hur?
- Jo, det är sant och därför vill vi fråga dig vad du har för skydd mot inbrott.
- Tror du jag är helt jävla dum i huvudet eller? Ett företag som står för säkerhet håller på med något så oseriöst som dörrförsäljning och sedan, till råga på allt, kartlägger vad man har för inbrottskydd. Det bolaget vill ni att jag ska göra affärer med. Snacka om befängt. Försvinn svagbegåvade människor.

De flesta försäljarna tog hennes utbrott med ro för de hade varit med förr. Värre var det dock för de stackars barnen som sålde jultidningar och liknande. Inte ovanlig att de lämnade hennes hus storgråtande så min kollega fick rycka ut för att trösta. Enligt utsago så började hon göra så här efter att hon fick ett telefonsamtal från en som ringde från hennes bank och sa att någon försökte ta ut hennes pengar. När hon frågade vilken bank hon ringde ifrån och då fick ett svävande svar, var det som något som brast inom henne. "Hur kan man vara så förbannat inkompetent så man inte ens vet vilken bank man jobbar på!" skrek hon i luren innan hon dängde den ner i klykan. Jo det här var på den tiden då några fortfarande hade trådbunden telefoni och därför kunde få ut lite av sin ilska genom att slänga på luren. Det var inte för än lite senare, när ilskan lagt sig, som hon förstod att någon försökt lura henne och att hon med sin ilska lyckats avvärja attacken. Sedan den dagen har hon finslipat sitt sätt att bemöta främlingar som kontaktar henne på ett eller annat sätt, eftersom man tydligen ständigt måste vara i stabsläge nu för tiden för att klara sig från att bli lurad. Hon har också märkt att om man avbryter personen som tilltalar en, med en sur motfråga, då får man ett övertag som faktiskt känns lite skönt. Speciellt med tanke på att livet annars handlar så mycket om att göra det som andra har bestämt. Enda nackdelen med hennes beteende är förstas att hon inte får så många vänner. Men det gör inget, för en stark person reder ju alltid sig själv.

Friskvård

Siv och Ragnar pratade alltid om sjukdomar. Så fort de träffade någon de kände frågade de alltid hur de mårde och var sedan väldigt intresserade av deras svar. Eftersom de var i 80-års åldern hade de många vänner som var sjuka på ett eller annat sätt. Speciellt intresserade var de av symptomen och hur de hanterade sjukdomen. Det gamla paret hade nämligen blivit oroligare och oroligare för att bli sjuka ju äldre de blev trots att de, genom livets hårda skola, lärt sig att hantera en massa problem och katastrofer. De tyckte faktiskt att det var lite konstigt också eftersom det ju borde varit tvärs om. Att, till exempel, tappa synen som 25-åring måste ju vara mycket värre än om man gör det när man är 85. Deras teori var att man på ålderns höst tillslut började förstå att man inte var odödlig och därför måste förbereda sig på det värsta. Siv och Ragnar hade under hela sitt liv varit otroligt friska. Något som de förstod inte skulle fortsätta i all evinnerligt tid. Därför sög de åt sig all tillgänglig information om hur man kunde förbereda sig på den stora katastrofen. Hemma hade de åtskilliga krisplaner för alla tänkbara scenarier. Om Siv, till exempel, fick ont i ett knä så låg hålfotsinläggen beredda bredvid rollatorn. Och om Ragnar fick problem med blodcirkulationen så fötterna svullnade, låg stödstrumporna där på en armlängds avstånd. Rullstol och diverse läkemedel fanns också i deras gästrum som var ombyggt till krisförråd.

En dag kom sedan katastrofen och det med råge. Ragnar hade nämligen, samtidigt som Siv fick nageltrång, fått en näsa som ständigt rann vid kyligt väder. Snabbt tog de fram de relevant krisplanerna och började kurera sig själva, men det var på något sätt som att proppen gick ur. För nu kom det sjukdomar på löpande band som de hade fullt sjå att hålla stängen. Förkylningar varvades med högt blodtryck och darriga händer. Det här var på den tiden innan vårdcentralerna, dit man nu slussas för allt som inte är akut. Siv och Ragnar blev därför snabbt stammisar i väntrummet till stadens akutcentral. Då som nu tog det förstås lång tid innan de fick träffa någon kompetent läkare som kunde skriva ut medicinen som fanns nerskriven i dras krisplaner, så de fick därför tillbringade många timmar på sjukhuset. För att få tiden att gå hjälpte de ofta till med småsyslor så som att gå ut med soporna, moppa golv eller liknade. Ett tag var de så hemmastadda så att några av sjuksköterskorna trodde de fortfarande jobbade där för att de helt enkelt inte hade råd att gå i pension. Men sjukhuset var, då som nu, i alla fall noggranna så de fick alltid den medicin de krävde så att de kunde åka hem och pusta ut innan nästa krämpa satte in. Alla sjukhusbesöken hade, utöver att de fick den medicin de behövde, faktiskt också en helande effekt. Allt skurande och kånkande på akuten gjorde att de alltid var i bra kondition. Att sedan ständigt uppdatera krisplanerna och justera innehållet i deras förråd, höll också deras hjärnor i trim. Men ingen lever ju för evigt hur mycket man än försöker, så de somnade tillslut in samtidigt, över hundratio år gamla. Då fanns det heller inte ens ett litet plåster kvar i förrådet. Allt hade kommit till användning, helt enligt plan.

Livsnjutarna

När jag var liten bodde det ett par på min gata som jag tyckte var de coolaste personerna på jorden. De var inte coola på det sättet att de klädde sig i modekläder och gjorde alla de rätta sakerna, utan de var coola för att de inte brydde sig utan bara njöt av livet. De förstod sig aldrig på alla som var så krismedvetna och alltid var på tå och agerade när det varnades för annalkande katastrofer. De lyssnade heller aldrig på nyheterna eller engagerade sig i någon förening. De skulle inte ens fantisera om att bli klassföräldrar eftersom de tyckte att skolan bara var en transportsträcka tills man kunde slappna av och leva livet. Fast nu hade de å andra sidan inga barn eftersom det var för mycket jobb inblandat. De hade också väldigt enkla jobb som inte krävde något engagemang utan bara gav dom tillräckligt med inkomst för att göra det som var viktigt i livet.

Men det var en sak som de engagerade sig i. Droger. För de tyckte inte att livet var tillräckligt njutbart utan behövde piffas upp lite. Jakten på den ultimata drogen började med att de läste i tidningen Illustrerad Vetenskap, att det fanns grodor som var så giftiga så om man råkade få i sig det giftiga sekret som fanns på deras rygg, fick man kraftiga hallucinationer. Eftersom de var släkt med Skansen-Jonas var det ju enkelt att kolla om det var sant. Kunde det vara så enkelt att man bara kunde skaffa sig ett terrarium med en viss sorts grodor så hade man sedan obegränsad tillgång till ett rikare liv. Efter att ha slickat sig igenom 298 olika grodor och reptiler som Skansen-akvariet hade att erbjuda, kom man fram till att det bara fanns två sorters lövgrodor som hade någon effekt på dom. Och några hallucinationer var det inte tal om utan bara fruktansvärd magknip med efterföljande diarré. Men mina coola grannar gav inte upp. Nu följde istället en lång period där man provade att röka både det en och det andra. Allt från elefantgräs till trädrötter. Hasch gick snabbt bort eftersom drogtillståndet inte var tillräckligt kraftig. Samma sak var det med flugsvamp eftersom konvalescensen på sjukhuset var för lång. Det var inte för än de upptäckte effekten av att ha giftiga saker uppstoppade i rumpan som de förstod att de hitta rätt. 17 års trial and error hade till slut burit frukt. Jag vet inte vad de hade för hemliga ingredienser i sina stolpiller, men man såg tydligt att de gav dom den efterlängttade effekten, så länge den satt på plats. När det sedan var dags att gå till jobbet var det bara ett kort toalettbesök som behövdes för att de skulle bli tillräckligt normala igen.

Under sina 17 år som drogforskare upptäckte de förstås också droger som inte var så lyckade. Det var en del droger som till och med gjorde deras försökskaniner djupt religiösa efter alla uppenbarelser som de fick. En del började till och med starta nya sekter och skriva ner vad de upplevt i heliga skrifter. Scientologikyrkan var en sekt som startades på grund av det. De gjorde dock aldrig något brottsligt eftersom de ständigt låg steget före lagstiftningen. Så trots att de erbjöd ganska kraftiga droger till sina försökspersoner blev de aldrig bli arresterade. Sedan den stora upptäckten som de kallar det, har de också förfinat ingredienserna. Hallucinationen är nu så stark så det känns som att själen lämnar kroppen och svävar fritt i universum under en konstant lycka. Så träffar ni nån person med ett stort leende som verkar var lite frånvarande så är det nog för att de också fått tag i de rätta rumppillren.

Jorusåtteh...

Visst är det underbart med människor som helt saknar krismedvetenhet. Inte för att de är lata eller elaka utan bara för de aldrig förstår allvaret. Nisse och Pelle är ett par såna sköna lirare. De vet att det är lite bråttom och något måste göras men de behöver fundera lite först, innan de kan agera. Och alltid kommer det en rolig anekdot som behövde berättas innan de satte igång. Jag stod bredvid dom en gång när jag var på en handelsträdgård och hörde deras resonemang när det var dags för stängning.

- "Jorusåtteh..."
- "Ska vi röra på oss?"
- "Jo det är ju helt mörkt snart."
- "Vi får inte röra oss fortare än ljuset bara, för då svartnar det verkligen för ögonen."
- "He, he, där sa du ett sanningens ord."
- "Jag blev faktiskt inlåst på ICA igår för att jag glömde bort tiden när jag stod och kollade datumet på filen."
- "Å, faen. Ja sånt händer även den bäste."
- "Jorusåtteh..."
- "Ser ut som att de stänger grinden nu vilket får mig att tänka på min gamla pappa."
- "Ja han var en trevlig gubbe."
- "Ja, han tog livet med ro han, he, he."
- "Jorusåtteh..."

Och sådär fortsatte det ända tills väktarna fick fösa ut dom som sömniga kossor.

Sävliga som de var hade de svårt att få nåt jobb eftersom allt gick så sakta. Men tillslut fick de i alla fall jobb på kommunens centrallager och där fungerade det fint. Kollegorna fick då något att skylla när de blev sena med sina jobb, vilket passade dom perfekt. Ja, jag vet att det låter lite klyschigt att anklaga vissa kommunanställda för att vara långsamma, men det är faktiskt sant. De påpekar också ofta att det är många fördelar med att inte alltid ligga i framkant.

- Aldrig stressad av köer.
- Aldrig fast för fortkörning.
- Aldrig anklagad för att ha gjort något. Förutom för att inte ha lämnat in deklarationen i tid förstås.

Världen kanske vore en bättre plats om inte människan var så ambitiös och lättkränkt. Om man är lite korkad är det bra att vara lat för då ställer man ju inte till en massa dumheter. Tänk på alla som är dumma och ambitiösa. Massor att ta hand om.

7. Superhjältar

Jag ber om ursäkt men jag kan inte släppa det där med superhjältar. Har ni sett att till och med Sylvester Stallone nu är superhjälte i sin senaste film Samaritan. I trailern till filmen bevisar han att han är en superhjelte genom att han överlever, utan skador, trots att ha blivit brutalt överkörd av en bil. Det är ju i och för sig inte så konstigt i superhjeltevärlden. Det som är konstigt är att bilen inte stannar, trots att den blir rejält demolerad. Ingen annan på gatan stannar heller och kollar hur det gick. Om det är så det är i USA nu för tiden, då törs jag inte åka dit.

Det andra som var konstigt var att han inte verkade ha sin onepiece på sig trots att han som superhjelte-pensionär hade en i garderoben. Han var istället klädd i jeans, luvatröja och täckjacka. Man undrar varför?

- Det stod i hans kontrakt att han skulle vara klädd i luvatröja, precis som Rocky.
- Sylvester trodde att han spelade in Rocky 17.
- Luvatröjan kommer att förvandlas till en gyllene trikå i uppföljaren till filmen. Precis som när Gandalf blev vit i filmerna om Sagan om Ringen.
- Det var en lågbudgetfilm så alla skådespelare fick använda sina egna kläder.

Hur som helst så måste det ha varit svårt för säkerhetsvakterna att avgöra om han verkligen var en skådespelare eller bara en vanlig lodis som borde skickas tillbaka till Skid Row.

Ja, jag vet, jag är inte rätt person att varken titta på eller kritisera dessa fantastiska filmer. Sura gnälliga gubbar ska inte bry sig. Men ni måste ändå hålla med om att det är svårt att hålla igen på gnället när det gäller actionrullar från Hollywood. Ta till exempel slutscenen i Die Hard 2. Stackars Bruce ligger där på landningsbanan medans planet som läcker bränsle lyfter, med fullt pådrag på motorerna, ovanför hans huvud. Tänk att en liten låga från en cigarettändare då kan tända eld på flygbränslet på marken som sedan gör att hela planet exploderar. Speciellt med tanke på att man använde just jetmotorer för att släcka brinnande oljekällor efter Kuwaitkriget. Men vem vet, Hollywood-tändare kanske inte är att leka med. I så fall måste de i alla fall komma från samma tillverkare som Hollywood-däcken. Ni vet de där som skriker i kurvorna när man kör på grusväg.

Konduktören

När jag var liten tänkte jag och många av mina kompisar bli lokförare när vi blev stora. Vi fantiserade om hur det var att köra dessa enorma stål-monster och dra massor av vagnar. Jag minns också att jag blev förvånad när en tjej, i min klass i småskolan, tyckte jag var knäpp. "Bara sitta och dra i en spak för framåt och bakåt. Fy vad tråkigt, man får ju inte ens styra ju. Jag ska bli konduktör istället, mycket roligare." Så här i efterhand är jag också beredd att hålla med, att det var ett klokare val. Det måste ju vara nån anledning till att vi har brist på lokförare i landet. Hon släppte heller aldrig sin dröm utan höll i den under hela skolgången. När hon gjorde lumpen försökte hon också bli placerad som militärpolis och konduktör på tågen till och från Boden, där många rekryter alltid ställde till med besvär. Men ni vet ju hur det är på mönstringen, alla tester visar istället att man är mer lämplig till något annat. Så hon blev bussförare på trosskompaniet istället. Det var också anledningen till att hon började sitt yrkesverksamma liv som busschaufför. Med körkortet hon tog i det militära var det lätt att få jobb. Till en början tyckte hon jobbet var enformigt men hon vande sig snabbt. Hon kände ju ingen som sa att det var kul att jobba så ett tråkigt jobb var väl bara något man fick acceptera. Värst tyckte hon det var med alla fyllon som steg på bussen och sedan ofredade alla med sitt illaluktande och hotfulla pladder. Eftersom de oftast betalade kunde hon ju heller inte hindra dom att gå ombord. Men smart som hon var hittade hon ett sätt att snabbt bli av med dom. Hon såg nämligen till att starta bussen innan de överförfriskade männen, för det var oftast män, hann sätta sig. På så sätt stapplade alkisarna snabbt bakåt i bussen utan kontroll. För att sedan undvika att de damp ner på den bakersta stolsraden bromsade hon bussen igen. Fyllona började nu stappla framåt i bussen och när de sedan nådde ändra fram så var det bara att öppna framdörren igen så de helt enkelt vinglade av. När hon sedan snabbt körde iväg, fick hon ofta många spontana applåder från de andra passagerarna.

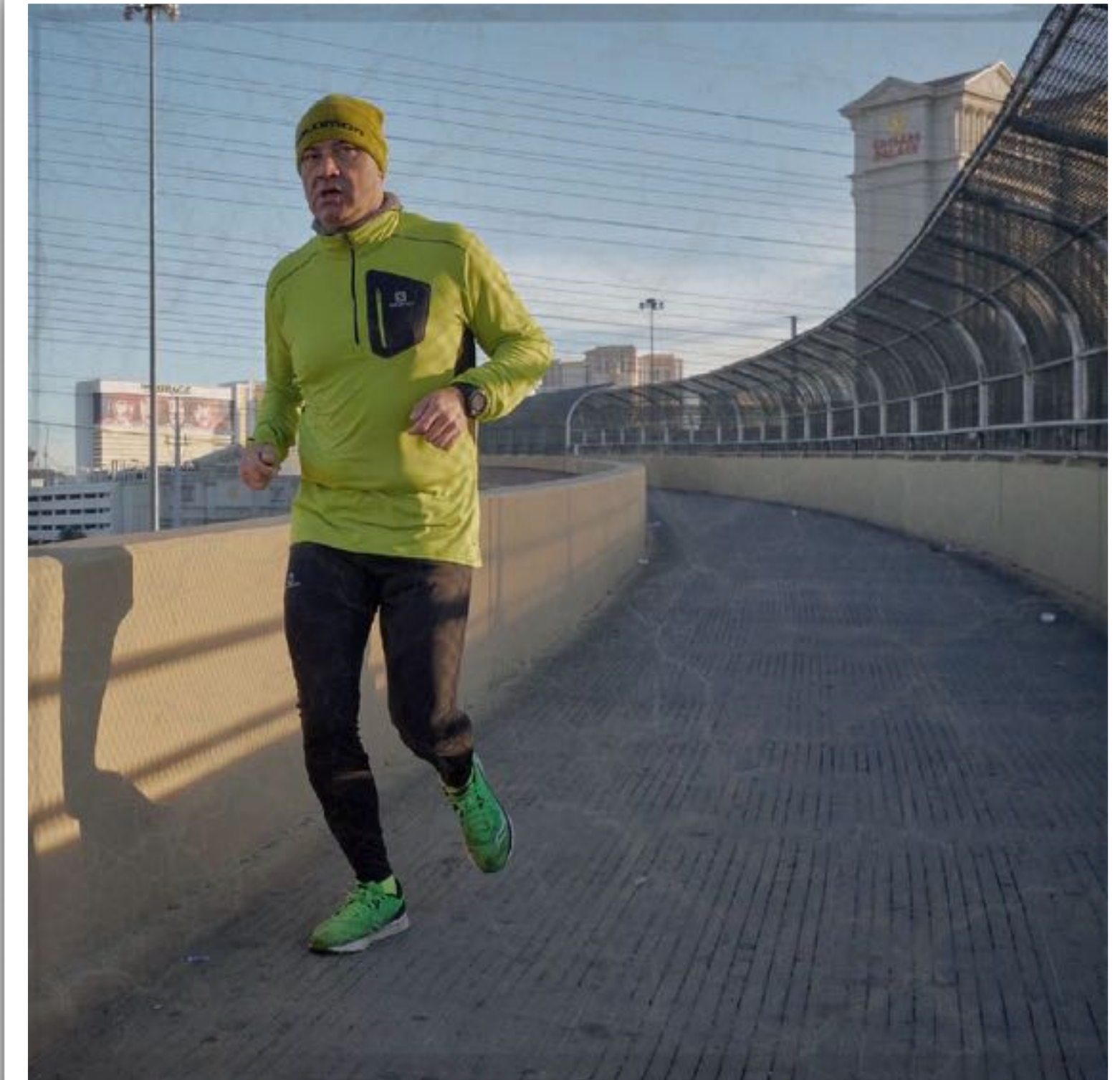
Hon körde buss i många år och var en mycket uppskattad chaufför. Karriären fick dock ett abrupt slut när en av fyllona hon hjälpte av bussen visade sig vara Kommunalordföranden själv. Hon fick inte ens köra till ändhållplatsen utan fick kliva av bussen och sitt jobb, två hållplatser senare. Efteråt sa hon ofta att det var guds hand som såg till att nämnde ordföranden gick på just hennes buss den dagen. För bara två dagar senare fick hon äntligen anställning som konduktörlärling på självaste SJ. Det var nog hennes vänliga men ändå barska utstrålning som gjorde att de gav henne en chans trots att hon inte ens hade någon formell utbildning. Åh, så hon stormtrivdes. Här kunde hon kontrollera biljetter, upplysa om förseningar, blockera toalettdörren för gratisåkare och slänga av störiga personer varenda dag som en riktig superhjärte. Hon jobbade som konduktör i resten av sitt liv, eller tågvärd som det nu så vackert heter, men det var en sak som hon aldrig fick klart för sig. Varför var man alltid tvungen att ropa ut gatunamnet för stationen på slutdestinationen? Räckte det inte bara med stationens namn? Men hon tog det med ro. För hon visste, efter sin tid i lumpen, att ibland ska man bara att följa order utan att ifrågasätta. "Tåg mot Örebro Central, Nyponstigen."

Bästa skjutsen Vibybussen

Visst är det kul att träffa riktiga superhjältar ibland. Ta min granne till exempel. Hans superkraft är att skriva slogans. Som en riktig superhjälte som han är, så skryter han heller inte med det, utan jag upptäckte det bara av en slump. Han bjöd nämligen in mig på kaffe en gång när jag hade hjälpt honom att ta ner ett träd som gått av under vintern. Den tunga snön hade gjort så att det fina körsbärsträdet klövs i två delar och därför behövde tas bort. Väl inne i hans kök märkte jag att han hade väldigt många kaffebryggare, brödrostar, vaser, klockor, etc., så jag frågade honom varför. Då avslöjade han att han förr om åren alltid skickade in bidrag till alla sloganstävlingar som då fanns i veckotidningarna. Typ Allers, Hemmets Journal och sådana. Själv har jag bara vunnit en gång och inte med en slogan utan genom att, med mina storasyskons hjälp, lösa korsordet i tidningen Kamratposten. Jag vann en walkie-talkie och var mäktigt stolt. Jag och min granne Örjan använde dom flitigt när vi smög på våra skummisar till grannar. Så ni måste ju förstå att jag blev väldigt avundsjuk. Jag frågade honom också, om det mest var av tur men så var inte fallet. Konsten att skriva slogans hade tydligen funnits i släkten länge. Hans farfar var till exempel den som författade "Skivor som bedåra kommer först på Sonora" samt "Rejmyre glas är finast". Min granne har också levererat ett antal oförglömliga slogans och när han nämnde att han låg bakom "A som i Arboga" och "Köping. Inte stor, men stad" fick jag gåshud. Han författade också "Positiva Frövi" men den blev inte den hit han hade hoppats på. Det var tydligen någon illbattning som adderade bokstäverna HIV i början av texten. Kommunalrådet beordrade naturligtvis skylttvättning eftersom man måste ta i med hårhandskarna mot buset. Men bokstäverna kom alltid tillbaka, så den nya välkomstskylten till det lilla samhället, fick tas ner.

Det var också efter att han skrev "Örebro rätt plats" som han förstod att man inte behövde vara så tydlig med vad man menade, utan det fungerade ändå. I fallet med Örebro nämner han ju inte vad det är rätt plats för, utan lämnar det till betraktaren att fylla i. Till exempel "för kriminella", "för dumskallar", etc. Samma gäller ju för övrigt också för hans legendariska rad "Österåker, mer än bara en anstalt". Han har också använt samma koncept när han jobbade lite i reklambranschen. "Idag sänkt pris på säsongens utvalda potatis". Vi hoppas ju alla på att affären menar att de valt ut de finaste trots att vi vet att det är de ruttna som är på rea. Ännu svårare har han gjort det för oss med raden "Löfbergs färskmalda kaffe". Man får ju en sån otroligt stark köplust, för man vill ju veta om det handlar om nymalet eller bara kaffe som maldes en gång i tiden då det var färskt. Hur som helst, en superkraft har han och raden "Bästa skjutsen, Vibybussen" är nog den finaste.

Ordningsmannen

På min gata i stan bodde det en gång en lirare som hette Edward. Han var en sån där person som jag skulle vilja benämna som superhjälte fast på ett lite annorlunda sätt. Vi kallade honom Ordningsmannen för hans superkraft var nämligen att följa instruktioner och manualer till punkt och pricka så att ingenting skulle gå fel. Improvisation var inte hans grej kan man säga. Till exempel hade han en lapp på nattduksbordet med texten "Först kalsongerna sedan byxorna" för att inte äventyra en bra start på dagen. Han köpte till och med den där boken om löpning som företaget Craft gav ut. Det var en Coffee table book om något så okomplicerat som löpning, d.v.s. höger fot, vänster fot, höger fot, osv. Osäker som han var så ville han ha detta på papper så det inte blev fel ute i motionsspåret. Därför var den där manualen som hette "Den ultimata guiden till löpning" perfekt för Edward. Boken var 240 sidor lång och innehåller bara dessa två fraser: Höger fot. Vänster fot. Jag tror han kände sig väldigt trygg när han joggade förbi vårt hus på den dagliga löprundan.

Edward och hans fru jobbade båda på Statistiska Centralbyrån och samåkte därför till jobbet. Edward hade räknat ut, med sina avancerade matematiska modeller, att det ultimata transportmedlet var Vespa. Det var han som körde medans frugan satt på bönpallen och läste upp instruktionerna så att färden blev så optimal som möjligt. På semestern var det också Vespan som gällde. Italien och Gardasjön var det ständiga resmålet. 42 timar, 13 minuter och 48 sekunder tog det för dom att komma dit förutom det där ödesdigra året 1987. Det var nämligen det året som hans fru tröttnade på allt och därför läste upp instruktionerna i omvänd ordning. När de sedan, 7 minuter och 18 sekunder längre än vanligt, istället anlände till Tarragona i Spanien, klev hans fru av och lämnade sin man för att tillbringa resten av sitt liv med den eldiga spanjoren som hon brevväxlat med i många år. Edward körde nu, under traumatisk chock, planlöst runt på stadens gator. För utan instruktioner kunde han ju inte hitta hem. Polisen hjälpte honom i alla fall till akutpsykiatri efter att någon rapporterade att det var en galning som bara körde runt runt i rondellen utanför centralstationen. Edward bor numera i Indien och livnar sig istället som Guru och hjälper personer att släppa kontrollbehovet för att bara låta saker ske. Hans superkraft är numera att inte ha någon kontroll på någonting över huvud taget, vilket han faktiskt tycker känns väldigt befriande.

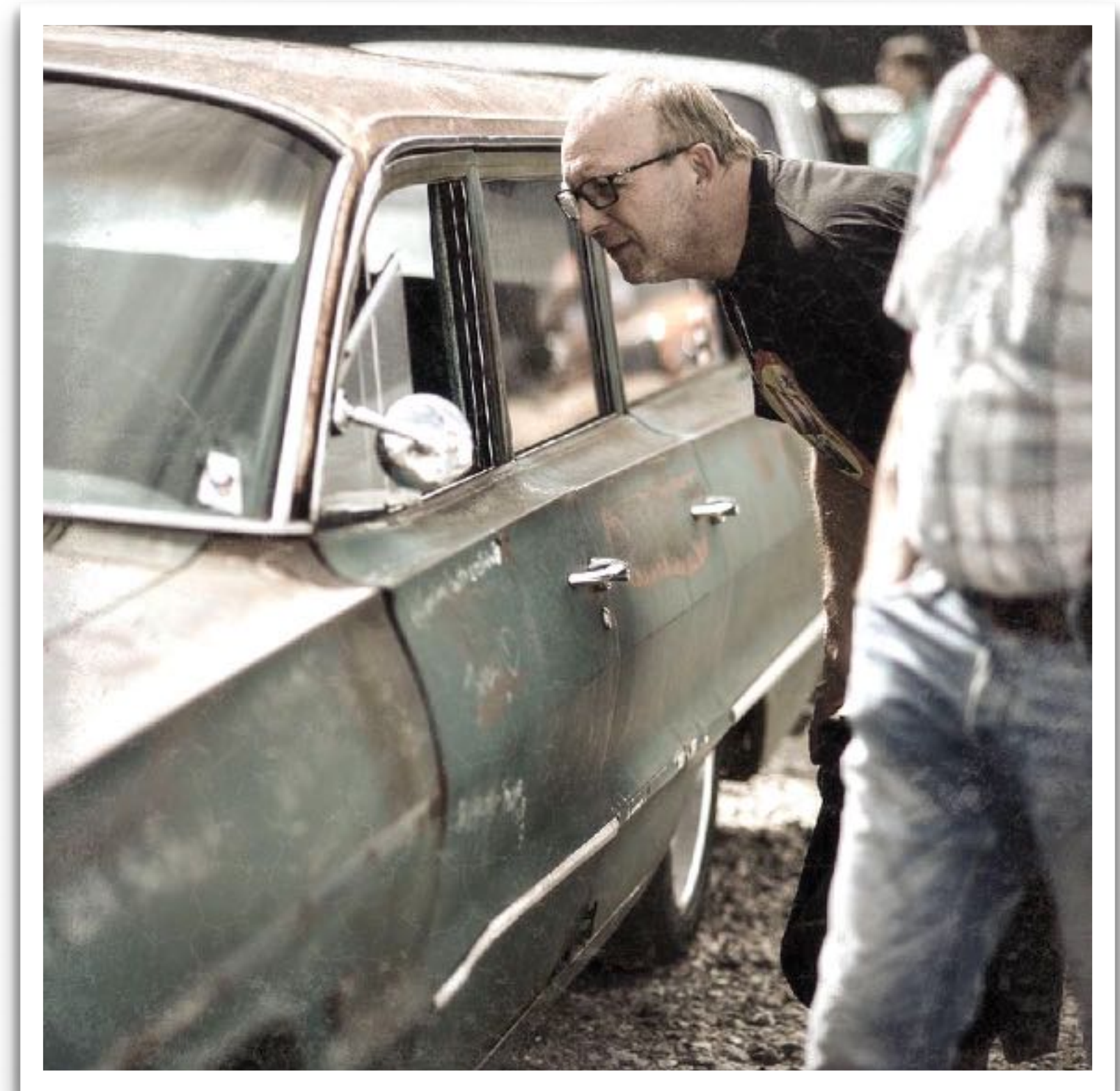

Otur som superkraft

Sven tillhör de där personerna som alltid har otur. En del säger att det beror på att han har otur när han tänker men jag tror han har en superkraft. För vem kan annars ha sån otur som Sven? Ta bara den där gången när han skulle lasta ut matkassarna ur sin Volvo 240. Precis när han sticker in huvudet under backluckan går fjädern av som håller den uppe, så han brutalt knockas till marken. Och för att inte tala om den där enda gången han åkte slalom. I en lite för kraftig kurva ramlade han och tappade ena skidan som oturligt nog började åka ner för backen eftersom fångremmen samtidigt lossnade. För er som inte vet så hade man förr i tiden en fångrem knuten mellan pjäxa och skida för att undvika en sån här prekär situation som nu Sven befann sig i. Lite tur hade han i alla fall, för ingen blev träffad av den frifräsande skidan trots att backen var nästa 1km lång. Men när den kom till slutet av backen slog oturen till igen. Med en väldig fart flög nu skidan ut på parkeringen och träffade en lyktstolpe så olyckligt så att skidspetsen gick av. Resten av dagen fick han därför sitta i skidstugan och dricka choklad medans vi andra åkte vidare.

Sven är i iallafall en förständig man och vet att han måste hantera sin förmåga att ha otur. Lösningen för honom har därför varit att göra ett grundligt förarbete innan han t.ex. köper något. Som den där gången när han skulle köpa en ny stereo. Han hade hittat alla delar till bra pris förutom förstärkaren. Jo det här var på den tiden då man köpte förstärkare, radio, skivspelare, bandspelare och högtalare separat. Han hade hitta två olika modeller som han stod och velade mellan. För att lösa problemet bad han att få låna hem båda förstärkarna för ta reda på till vilken som lät bäst. Väl hemma slog dock hans superkraft till igen. Han lyckades nämligen, av någon outgrundlig anledning, blanda ihop några sladdar, även om de hade olika färg. Resultatet blev att en av förstärkarna oturligt nog gick sönder. Skamset fick han nu gå tillbaka till affären och köpa båda även om bara en gick att använda. Som tur var så hade Sven sedan länge en heltäckande drulleförsäkring som täckte en del av kostnaden, om man bortser från försäkringspremien.

Sven gjorde också ett gediget arbete den gången när han skulle köpa en begagnad bil till familjen, även om resultatet kanske inte blev som han tänkt. En kombi skulle de ha och en amerikansk sådan verkade idealisk eftersom de var så rymliga på 70-talet jämfört med de europeiska bilarna. Efter mycket letande hittade han tillslut en Chevrolet som verkade vara ett robust och pålitligt köp. Men på vägen hem så slog oturen till igen. Det började nämligen att regna och den fina bilen med runthörnet-garanti hade ett rostigt baklyse där nu vatten trängde in. Rosten tillsammans med vattnet skapade nu krypströmmar i det föråldrade elsystemet vilket gjorde att han fick hellyse på ena stråkastaren men bara halvlyse på den andra. Till råga på allt så slutade också vindrutetorkarna att fungera så den enda lösningen för att få hem bilen var att ta småvägarna. Med huvudet utanför sidofönstret, för att överhuvudtaget ha nån sikt, körde han sakta hemåt. Men när han sedan, i sin iver, råkade trampa av gasvajern i sista kurvan fick han nog. Han lämnade sonika bilen vid vägkanten och gick de sista metrarna hem i ösregnet. Jag tror bilen står där än i dag men Sven körde aldrig bil mer. Det fick bli kommunala färdmedel istället vilket faktiskt blev till hans fördel. Han är nämligen aktiv i miljörelsen, så att vara billös är en fin fjäder i hatten.

8. Inte bättre förr

Igår köpte min fru en buske till vår trädgård. Det är en ölandstok med det annorlunda namnet Goldfinger. Man undrar om det kommer att få några konsekvenser för mitt trädgårdsarbete. "Do you expect me to talk Goldfinger. No I expect you to die!". Hur som helst så får man väl anställa en riktigt trädgårdsmästare med namnet Oddjob som får sköta om busken. Antar att han kommer att beskära den med laser i höst. Självt ska jag då och då vattna den med Vodka Martini. Shaken not stirred!

Men man ska nog hålla sig från att citera Bond nu för tiden. Har ni t.ex. sett Goldfinger på senare år? Goldfinger anses ju vara en av de bästa Bond-filmerna genom tiderna men jag måste säga att när jag såg den här om året så sprack alla barndomsminnen. Den filmen har inte åldrats med värdighet. Efter bara 10 minuter har Bond både förnedrande en kvinna genom att daska henne i rumpan och säga "Time for manstank", samt våldfört sig på en annan. I slutet på filmen våldtar han även Pussy Galore utan att någon i produktionen kommer till undsättning.

Med tanke på detta är jag glad att jag inte är Gunnar Schäfer. Ni vet, han som i hela sitt liv har identifierat sig med James Bond. I småländska Nybro har han också investerat miljoner i Bond-prylar för att öppna sitt eget museum. Han har till och med ändrat sitt namn så han nu mera heter Gunnar Bond Schäfer. Tänk om han en dag också vaknar upp och tänker "Det där med Bond kanske inte var en så bra idé". Snacka om identitetskris.

Paltkoma

Min pappa hade två bröder som älskade att berätta lumparhistorier. För oss andra var det lite tjatig eftersom det nästan alltid handlade om samma sak.

- "...så vi sparade alltid ruska-lång och ruska-kort från vår första övning"
- "Ruskigt-lång och ruskigt-kort menar du väl, he, he, he."
- "På så sätt kunde vi lata oss lite längre innan flöjtisen beordrade oss att anfälla kullen, kallad kullen, två knogar vänster om stenen, kallad stenen."
- "Men först var det väl uppställning och visitation antar jag. Knäpp knappen karl. Det är väl ingen jävla striptease det här."
- "He, he, he, he....."

Men en gång berättade Farbror Jan en historia som faktiskt var lite intressant och kanske till och med sann. Den handlade om hans pappa som så många andra var inkallad under Andra Världskriget. Han var utposterad strax väster om Storlien för att bevaka järnvägen som kom från Norge. Inget speciellt glamoröst uppdrag eftersom det nästan aldrig åkte något tåg förbi där men de hade i alla fall uppbackning av ett riktigt bra trosskompani. Matlagningen sköttes av två tjejer från Lotta-kåren med ett utmärkt resultat eftersom de var både flitiga och visste hur man lagade mat åt hungra karlar. Efter ett tag började de dock tvivla på om det militära reglementet verkligen var så genomtänkt eftersom ärter med fläsk inte mättar speciellt bra. Kokerskan som var från Piteå, kontaktade då fanjunkaren med ett förslag.

- "Int faen kan en servera ärter med fläsk till mannarna om han vill att di ska orka slåss. Nä, palt ska det va om en ska klå den där tysken."

Fanjunkaren, som var en snäll man, tyckte det lät rimligt och ändrade därmed beställningen för veckan därpå. Det var länge sedan soldaterna hade ätit något så gott som fröknarnas Pite-palt och så mätta de blev sedan, till råga på allt. Väl tillbaka i skyttegravarna, efter den kraftiga måltiden, tedde det sig inte bättre än att den beryktade paltkoman slog till med full kraft. På mindre än fem minuter sov sedan samtliga soldater. Den här tillfälliga luckan i Sveriges annars så starka försvar hade nog inte blivit ihågkommen i historieböckerna om inte den elake tysken just då råkade åka förbi Storlien med ett tåg fullt av soldater. Väl inne i Sverige var det nu försent för svenskarna att börja protestera eftersom man då också skulle blotta bristerna sitt starka försvar. Efter en febril och stundtals panikartad insats av Sveriges diplomatiska kår kom man tills slut fram till en lösning som man kallade för "Permittenttrafiken". Tyskland hade ju under en längre tid utövat påtryckningar på Sverige för att få transportera soldater och krigsmateriel genom Sverige och efter den här fadäsen hade man inget annat val än att godkänna transporterna. Det blev lite mer än två miljoner tyska soldater och tillhörande materiel, som därför gick med järnväg genom Sverige. Palt blev också strängt förbjudet inom försvarsmakten. Hungliga soldater med endast ärtsoppa i magen hanterar uppenbarligen allvarliga krigssituationer mycket bättre.

Skitmotorer

Han ärvde motorn av sin pappa som i sin tur hade ärvt den av sin far. Ett oljigt och smutsigt åbäke tillverkad av Munktells i början av förra seklet. Han var också en person som ofta sa att det var bättre förr men nu på äldre dar hade han börjat tvivla. Hans fru kunde ibland höra honom mumla i sömnen, något som lät som "Hur kunde jag ägna mitt liv åt dessa fotogen-stinkande skrothögar?" Esbjörn, som han heter, är med i Överby's vänner. En lite förening som vill uppmärksamma hur förträffligt allt var förr genom att samla på allt som har med den historiska industrialiseringen att göra. Skördetröskor, stenkrossar och gamla traktorer står överallt i deras gemensamma verkstad. Esbjörn, som gillar ordning och reda, har istället sin lilla dyrgrip hemma i garaget, så den inte skruvas sönder av misstag. Föreningen består av tolv fanatiska gubbar och med en styrelse som anser sig hänga med i tiden trots allt. Som den där gången då de skulle investera för framtiden. Esbjörn hoppades att det innebar att de skulle investera i en ny dator så de kunde uppdatera sin hopplöst föråldrade hemsida. Men icke. Framtiden för dom var en stor tank att hamstra diesel i så de på så sätt hade säkrat driften av sina motorer och åbäken till fordon, i all framtid.

En dag om året har de ett jippo för allmänheten som de kallar "Ånga och rök i Överby" eller "Steam Fjant" som EPA-ungdomarna kallar det. Då är det ett fasligt ståhej och allt i deras samlingar ska förevisas. Esbjörn har upplyst styrelseordföranden flera gånger om att det är han som har arbetsmiljöansvaret för tillställningen. Vilket innebär att det också är han som får skaka galler om något allvarligt händer eftersom ingen av de föråldrade maskinerna på långa vägar uppfyller dagens säkerhetskrav. Men ordföranden viftar alltid bort det med motiveringen att inget kan hända eftersom vi inte kör på riktigt. Den här dagen är det i alla fall fint väder så Esbjörn har motvilligt gått med på att vara med i år också. Utklädd i illasittande gamla kläder ska han nu förevisa, för 72:andra gången, hur enkelt det är att starta hans gamla tändkulemotor. Medan han står där och värmer upp hans jävla trögstartade motor börjar han dagdrömma.

"Tänk om man hade en bil som var filled-for-life som inte kunde rosta. Den skulle ha en lack med nano-coating så smutsen bara rann av. Vore helt underbart att slippa bli smutsig om händerna. Självkörande skulle den också vara så man slapp krångla med parkering. Tänk om min nya iPhone och alla mina andra batteridrivna prylar också hade batterier som var filled-for-life. Vilket paradiset och tänk om någon sedan fick Nobel-pris för att ha odlat fram ett virus som gjorde att människan inte ville droga sig så kriminaliteten sedan var ett minne blott. Och tänk om..."

Längre kom han inte i sina tankar innan en otålig unge skrek åt sin pappa att han ville ha glass om han skulle fortsätta och titta på tråkgubbar. Det var nog då han på allvar började fundera på att bara gå där ifrån och lämna hela skiten åt hans klimatförnekande föreningsvänner. Då kunde han istället gå med i "Soldyrkarna i Överby" och investera i solceller. Esbjörn kände nämligen att inte längre ville vara en belastning för moder jord.

Jänkebilar

Erland går alltid ut och tittar på de fina bilarna när det är Cruising i stan. Han är mest intresserad av de stora amerikanska bilarna. Märken som Buick, Chevrolet och Packard är som musik i hans öron. Det var nog hans pappa som sådde bilintresset i honom genom att köpa en flådig Hudson med "step down"-kaross av 1948 års modell. Vilket vrålåk det var som tog familjen till exotiska platser så som Paris, Rom och Madrid. Familjen utforskade varje sommar det, efter kriget, hårt sargade Europa med sin Hudson-limpa. Erland, som enda barn, fick hela det gigantiska baksätet som sitt territorium. Hans pappa monterade även dit en liten ratt på baksidan av passagerarstolen. På så sätt kunde hans son börja lära sig bilkörning redan i unga år. Erland snappade också upp en massa nya uttryck så som rundsmörjning, loppa på stiftet och sota toppen. För som alla vagnar på den tiden, krävde deras amerikanare mycket underhåll för att komma fram. Ibland fick de även improvisera för att inte bli stående. Som den där gången när de skulle passera Brennerpasset. Trots att Hudson skröt med att V8:an med sitt dubbla förgasararrangemang, "Twin-H", hade 127 hästkrafter som standard, fick den jobba ordentligt för att få upp den 1,5 Ton tunga bilen till den högt belägna gränsen mellan Österrike och Italien. Motorn fick gå på högvarv och halvvägs upp gick förstas fläktremmen av. På den tiden var det inte så tätt mellan bensinmackarna som det är idag så det blev till att improvisera. Efter en stunds funderande beordrade Erland's far, hans mor att ta av sig strumpbyxorna. Det blev en stunds dividerande om hur hennes nakna ben kunde hjälpa situationen, men hon gjorde snällt som han sa. Erlands far visste nämligen att hans fru alltid köpte kvalitetsprodukter så hennes strumpbyxor fungerade alldeles utmärkt som fläktrem de sju milen som krävdes för att komma till en verkstad.

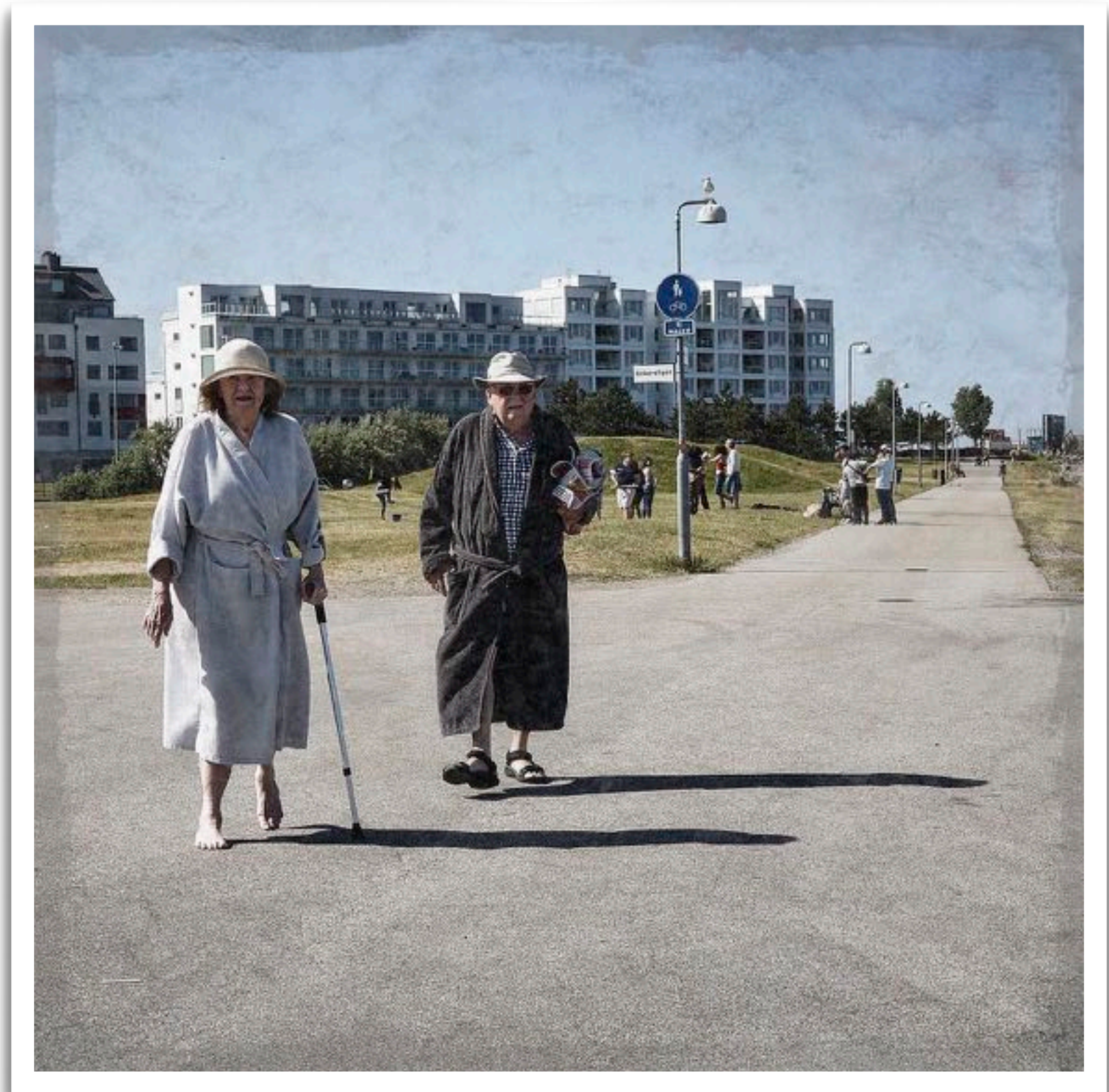
När han själv, arton år gammal och med färskt körkort, skulle köpa bil fick han dock inte köpa en flådig amerikansk vagn som han önskade. Hans flickvän vägrade nämligen åka runt i en "jävla jänkebil". En raggarkappa skulle det vara, det vill säga en lätt begagnad Opel Kapitän av årmodell 1962. Ett ödesdigert val visade det sig, för likt sin far var han sedan trogen sitt första bilmärke under resten av sitt. Det är inte för än nu, på äldre dar, han verkligen ångrar vad han gjort. Hur kunde jag köra Opel i alla dessa år? Bilmärket som, efter att Kapitän-modellen gick ur produktion, bara förknippas med gubbar i keps. Han kunde ju ha kört en Impala eller en Firebird istället. Eller till och med en Alfa Romeo Giulietta. Men Erland är inte den som ger upp bara för att han ha blivit lite gammal. Han har nyligen sålt sin Opel Insignia och är nu på jakt efter något mer intressant och vulgärt. Ska det bli en Lincoln Continental Convertible, årmodell 1961? Samma bil som Oddjob körde en kort stund i Bond-filmen Goldfinger. Eller ska han köpa en Desoto Fireflite från 1958? De där fenorna på bakpartiet är ju obeskrivligt fräna. Nä, det får nog bli en Dodge Charger från 1968. Steve McQueen var ju så cool när han körde en sådan i filmen Bullitt.

Kalla bad

Sussie och Anders var en gång i tiden utsedda till Mr and Mrs fitness av tidningen VeckoRevyn. I tidningsartikeln framställdes de som det perfekta lyckliga paret vilket samtidigt gav signalen till oss andra vilka losers vi var. De träffades på skoldansen i nian och har hållit ihop sen dess. Hon var snyggaste plugget i tjejen och hans fasta rumpa gick inte av för hackor den heller. Vilket syntes när han brummade iväg på sin misskötta PUCH Dakota. Sussie var också en av de första personer i Sverige som gjorde bröst-inplantat. Ni som har kommit i kontakt med Schönhetsoperationer vet att det var Dr. Rost som utförde dom på den tiden. För att sålla ut vilka som var de rätta kandidaterna för sina banbrytande operationer svarade han alltid i telefon med frasen "Det är Rost på telefonen". Replikerade man då med "Ta bort den då" blev man bortsorterad men uppmärksammade man inte hans skojfriska öppningsfras, utan pladdrade bara vidare med hur dåligt man mådde och hur en operation skulle förändra ens liv, blev man godkänd. Jag förstår om ni vill låtsas att ni inte känner till Dr. Rost och hans kirurgi, för det gjorde Sussie också. Hon hävdade istället envist, under hela hennes liv, att hennes bröst inte var fejk utan storleken bara berodde på att hon tränade hårt samt tog kalla bad. Samma sak var det för Anders och hans sexpack på magen. Han förnekade också kirurgi från samma kändis-doktor. Istället var det hans speciella burpees han gjorde på gymmet i kombination med sträng diet och kalla bad, som skapat hans imponerande tvättbräda.

Det gick naturligtvis åt åtskilliga mängder steroider och andra preparat för att hålla muskelmassan igång. Doping som Ricky Bruch höll på med på 70-talet var bara en parentes jämfört dessa storförbrukare. Det var kanske inte värst smart att proppa i sig så mycket preparat för att se hälsosam och fit ut. De gav iallafall Magnus Uggla inspiration till att skriva låten IQ efter de på en TV-intervju en gång råkade avslöja att de inte kunde tugga bubblegum och gå på en gång. Det var tyvärr också alla dessa preparat som tillslut satte punkt för karriären som kroppsbyggare. Efter att de köpt en laddning dåliga steroider från Vladivostok, fick de problem med minnet. De glömde helt enkelt bort att träna. Deras vänner upptäckte efter ett tag att något var fel, men då var det för sent. De stora musklerna hade redan förtvinat och bygga nya i den storleken efter man fyllt sextio var inte längre görbart. Så de fick helt enkelt acceptera situationen och gå i tidig pension. Som pensionärer fortsatte de i alla fall med deras absoluta favoritsysselsättning, kallbad i havet utanför Malmö.

9. Tro på sig själv

Har ni tänkt på att nu när det är så mycket elände i världen i form av kriminalitet, krig, miljökatastrofer och annat, så borde människan starkt ifrågasätta om det verkligen finns några allsmäktiga gudar som styr våra liv. Men det verkar inte vara så, utan det verkar nämligen som att människan tenderar att vara mer religiös vid svåra tider än när man har det är lite bättre. Troligtvis beror det på att när man har det svårt tar man till vad som helst oavsett hur litet halmstrået än är, för att försöka få det bättre. Det är säkert också anledningen till att de som har minst med pengar, köper flest lotter även om de mycket väl vet att de inte kommer att vinna.

Svaret man ibland också får när man tvivlar på att gud finns är att hen bara utsätter människan för en prövning. Hur länge ska hen hålla på med det? Ett par tusen år verkar i tydligen inte vara tillräckligt. Det finns ju också en del religioner som tror på reinkarnation trots att det är lite oklart vad som menas. Vad jag vet så finns det ingen levande människa som har något minne från ett tidigare liv. Människokroppen byggs ju bevisligen även upp på nytt varje gång som en ny människa blir till. Så vad är det då som återföds?

Det där med religion verkar ganska komplicerat så det enklaste kanske ändå är att tro på sig själv. Det verkar ju faktiskt vara rätt många människor som har den förmågan. Ta till exempel alla klimatförnekare. Man kan inte säga annat än att man är imponerad över deras tro på att de är allsmäktiga. När hela världens klimat-expertis gemensamt säger att vi har en allvarligt global uppvärmning som snart får mycket allvarliga konsekvenser, då förkastar man det, och väljer istället att tro på sitt eget "sunda förnuft". Snacka om självförtroende. Men jag är nog inte tillräckligt smart för att, med hjälp av lite Facebook-fakta, dra alla dessa kloka slutsatser. Så jag får väl tro på någon alternativ Gud istället. Donald Trump verkar ju t.ex. vara en hyvens kille.

Kjell och Kjell

Jag känner ett par killar som ofta lekte att de var pudelrockare i ett känt rockband, när de var små. De var inte släkt med varandra på något sätt även om båda hette Kjell. Ett rätt vanligt namn på 60-talet, så det var inget konstigt med det. Den ena Kjell spelade bas och den andra gitarr. Båda sjöng också förstås, men så illa att deras föräldrar fick bära kraftiga hörselkåpor för att stå ut. Men de fick hållas, för som förälder vill man ju att barnen själva ska komma fram till vad de vill göra när de blir stora. De båda Kjell sjöng och spelade i sitt lilla rockband nästan varje dag men det konstiga var att de blev duktigare på att hantera sina instrument medans sången förblev outhärdlig. Något som till slut fick deras föräldrar att agera. Lösningen blev att man byggde om en gammal friggebod till musikstudio. Innerutrymmena blev lite begränsade efter att all ljudisolering var på plats men det bekymrade inte de båda pojkarna nämnvärt. Ett tag hade de även en trummis i bandet som under denna period hette Kjell & Co. Trummisen, som tyvärr inte hette Kjell, lackade tyvärr ur efter ett tag eftersom de andra vägrade gå med på att ändra till det mer rättvisa bandnamnet Conny med Kjellz. Det gick trots allt ganska bra för Conny i livet i iallafall eftersom han istället startade ett postorderföretag. Egentligen gillade han faktiskt namnet Kjell & Co och döpte därför om sitt framgångsrika företag under 70-talet, samt tvingade Kjell och Kjell att döpa om sitt band till Kjellz. Helt enligt gällande lagstiftning.

De båda kompisarna tog bara ströjobb efter att de slutat skolan. Allt för att kunna lägga så mycket tid på sitt musicerande som möjligt. De fortsatte att utvecklades rent musikaliskt även om sången alltid var den samma. Ibland försökte de komma med i TV-programmet Idol men kom aldrig längre än till första avsnittet. "Sluta sjung och gör världen en tjänst" skrek Alexander Bard till slut, vilket satte punkt för den karriärvägen. Men skam den som ger sig. Det finns ju andra sätt att nå ut, men efter att ha misslyckats ett antal gånger, bland annat som strandsångare på Venice Beach, var det nära att de gav upp. Utan inkomst och inte en enda groupie att vänslas med, kändes livet ganska hopplös. Och var det inte för YouTube så hade de för länge sedan tagit en överdos, som vilken alkad hårdrockare som helst. Deras virala musikvideo fick nämligen över en natt, ett enormt genomslag världen över. Idag lever de ett gott liv i Staterna där de åker runt på shoppingcentren med sina låtar och med uppfinningen Auto-Tune låter det heller inte så pjåkigt.

Det händer inte mig

Åsa är väldigt nöjd med sitt liv. Hon har inga sorgliga minnen eller otäcka händelser som tynger henne. Hon njuter till och med när hennes väninnor drabbas av något oväntat för hon vet att det aldrig kommer att hända henne. Över 50 bekymmersfria år är bevis nog för hennes teori. Hon vet dock inte varför hon klarat sig undan alla dessa år men misstänker att det har något med hennes utstrålning att göra. Det är ju bara svagbegåvade losers som drabbas. Som förra veckan när en kompis berättade att hennes man hade dragit med grannens fru. Tydligt hade de vänsterprasslat i många år sedan de var klassföräldrar tillsammans. Allt planerande inför skolresan var tydligen det som tände gnistan. Nu bodde hennes vännina i en stuga på Bredängens Camping i Skärholmen, eftersom hon av skattetekniska skäl skrivit över huset på sin man. Som tur är så är väninnan ganska tät så det ordnar sig nog tillslut bara skattmasen slutar jaga henne. Hon verkade i alla fall inte ta illa upp när Åsa råkade skratta lite väl högt åt hennes prekära situation.

Men det var då, innan Åsa visste att ingen slipper undan, hur bra man än sköter sig. Alla människor ska ju som alla vet få en viss mängd skit i livet. Vissa får det lite då och då andra får det bara en gång men istället desto värre. Åsa var en som fick allt i klump och det började med att hon glömde stänga skåpdörren ovanför diskbänken när hon tömde diskmaskinen. När hon sedan reste sig upp efter att hämtat besticken i maskinen slog hon huvudet i densamma. Dörren flög av och när den landade, sprack den nya spishällen där äppelmoset stod och puttrade. Gnistorna från spisen antände sedan fett i spisfläkten och köksbranden var ett faktum. Det tog en stund innan Åsa fick fram brandsläckaren, som låg fint inpackad i sin låda i det överfulla städskåpet, så det var med nöd och näppe som hon lyckades släcka elden som nu också spridit sig till både till sovrum och matsal. Det är otroligt vad mycket pulver det ryms i en sån där liten släckare. Ett pulver som sedan läggs sig som ett fint snötäcket på allt och alla. När hon lugnat ner sig lite och såg förödelsen i hennes annars så fina lägenhet utbrast hon förvånat: "Hur kan det här hända mig, jag som är en så snäll och ordentlig människa? Jag körde till ju och med min rosa Cadillac i cruisingen Rädda Pattarna för att stödja kampen mot bröstcancer. Det här är orättvist." För att avreagera sig gick hon ut på balkongen och skrek för full hals. "Vem faen ska ta ansvar för det här nu då?" När hennes sura granne sedan svarade med "Du till exempel." gick hon in igen och kröp ner under pläden i soffan. Med hjälp av fjärrkontrollen började hon sedan bingewatcha alla avsnitt av Glamour i hopp om att 34 säsonger skulle ta tillräckligt långt tid för att allt av sig själv skulle återgå till det normala.

Fasligt festande

Jag har en kompis som kallas för Bullen och när han var yngre, alltså under 40, var han nästan alltid berusad. Det konstiga var att han hanterade fyllan med kontroll. Han var alltid hel och ren samt skötte sitt jobb klanderfritt. Han körde till och med bil då och då även om det ibland blev lite tokigt. Som den gången när han på väg hem från jobbet tog motorvägen istället, trots att han var full som en alika. Annars var det ju småvägarna som gällde för att inte bli stoppad av farbror polisen. Efter en halvmil sisådär, kände han att han i alla fall att han måste blanda in snuten. "Ni måste rycka ut till E20 i Södertälje och stoppa alla galningar för nu är det tredje lastbilen jag möter som kör i motsatt riktning." Det var sista gången han körde bil eftersom polisen beslagtogs både bil och körkort.

Förutom den fadäsen hanterade Bullen vardagen som alka ganska bra men det var på festerna som han tappade kontrollen. Eftersom han dagen efter alltid kommenterade tillställningarna med frasen "Hade skitkul, minns ingenting" hade han heller ingen aning om vilken besvärlig gäst han egentligen var. Hans festande kunde alltid delas in i sex faser som repeterades på vartenda party han gick på.

Fas 1: Euforisk glädje. I denna inledande fas var han alltid enormt uppfylld av energi och glädje. Dansade och skojade med alla. Sjöng gärna med i låtarna när han allt som oftast dansade på bordet.

Fas 2: Tafsandet. Efter en stund övergick han till att försöka sig på att vara en flörtande charmör. Han närmade sig kvinnorna på festen med ragningsrepliker så som "Tjena kexet, står du här och smular". Han tafsade och kladdade på alla damer i hans närhet. Inte ovanligt att han också fick en örfil eller två.

Fas 3: Slaggis. Till slut tröttnade någon av de manliga gästerna också på hur han betedde sig och gav honom en rejäl utskällning. Hans korta stubin gjorde att nävarna då snabbt flög i luften. Det krävs sedan tre till fyra starka individer för att få ner honom på en stol där han hölls fast.

Fas 4: Gråten. Bullen blev då, efter att ha lugnat ner sig, väldigt ångerfull och började storgråta. Ångesten som nu pyrde upp ur hans porer kunde bara hejdas med ökat alkoholintag. "Vilken jävla idiot jag är" hörde man honom mumla mellan klunkarna.

Fas 5: Uppkastningarna. Ett stort spritintag slutar alltid med att man måste spy, så även för Bullen. Oftast hann han vingla ut till toaletten innan han började kräkas, men inte alltid. Det lokala tvätteriet hade i alla fall en stadig inkomst under dessa år.

Fas 6: Sömngångaren. När magen till sist var tom somnade han i en lämplig soffa eller fåtölj, där man trodde att han skulle sitta resten av kvällen. Men inte Bullen. Då och då vaknade han och som en sömngångare gick runt och letade efter kvarglömda slattar att dricka upp. Det var faktiskt under en sådan fest-fas som han träffade sin nuvarande fru. Han sträckte sig nämligen lite väl långt för att nå en halvtom flaska rödtjut i ett hörn och föll handlöst. I fallet slog han även huvudet i bordskanten och var därför medvetlös innan han nådde golvet. De andra gästerna, som var vana vid hans beteende, klev bara över honom när han låg där avsvimrad. Det var bara Kakan Håkansson, som var utbildad sjuksköterska, som efter en stund kom till hans undsättning. Idag är Bullen nykterist och bor med Kakan och de båda barnen Smulan och Skorpan i ett litet hus på Sockerkakevägen i Bulltofta.

Spanaren

Jag känner en som är polisaspirant. Han är skitcool. Coolare än Baretta fast inte riktigt som Kojak, dit når ju ingen. Han slår också McCloud och definitivt Cannon, vilka töntar. Men inte lika klurig som Columbo utan mer som Magnum. Jag tror inte att han har något hårigt bröst men mustascher har han alltid haft i olika varianter genom åren. Han bestämde sig tidigt för att bli polis efter kanske lite för många timar framför TV'n och det enorma utbudet av polisserier. Vägen dit har dock varit lite brokig eftersom han inte kom in på polisutbildningen med en gång. Han började istället som privatspanare och övade på att skugga olika misstänkta element för att på så sätt få arbetserfarenhet. Ett tag spanade han åt djurskyddsföreningen, som ville veta hur stor spridningen av den invasiva mårdhunden var i Sverige. När han efter en månad kom tillbaka med, som han uttryckte det, solklara bevis för att en kvinna i Örebro hade en som husdjur, avslutade de uppdraget. Han tog den motgången ganska hårt och det tog flera veckor innan han orkade återuppta sina polisiära aktiviteter igen.

Spaning var det som han gillade bäst och han hade två olika metoder beroende vad det var för uppdrag. Det första och mest använda sättet var att hålla sig lite i bakgrunden och smälta in i omgivningen så att brottslingen inte märkte något. Så hade han också gjort i fallet med mårdhunden och han tyckte att han var riktigt bra på det också, så han kan fortfarande inte förstå vad som gick fel. Det andra sättet var att öppet förfölja den kriminella individ för att få personen att förstå vad som pågick och på så sätt stressa fram ett avslöjande misstag. Han fick idén från en gammal Hitchcock-film och använde det framgångsrikt på sitt ex eftersom han misstänkte att hon vänsterprasslat med grannen innan hon gjorde slut. Att han blev dömd till dagsböter för stalking ser han inte som ett nederlag utan bara som ett bevis för att hans metod fungerar.

Nu är han i alla fall polisaspirant i Borås efter att ha pluggat fyra terminer på distans. Jag tror att han blir en jättebra polis. Mycket bättre än hans kurskamrater som inte verkar ha någon erfarenhet av effektivt detektivarbete över huvud taget. I reklambroschyren till utbildningen läste han att polisaspirantutbildningen ska ge träning i problemorienterat polisarbete men också möjligheten att prova på bredden i polisyrket. "Kommer att bli lätt som en plätt med mina kvalifikationer. Är i princip poliskommissarie redan. På avdelningen för civilspaning, precis som Magnum."

Äntligen slut

Nä, nu får det faktiskt vara slut på det här tramset. Jag har ju ljugit mig både gul och blå så nån måtta får det väl ändå vara på stolligheterna. Jag vill i iallafall tacka dig för att du läste ända hit. Tack, tack. Jag kan också se i ditt ansikte att du funderar på vad jag egentligen är för någon individ som har fått ihop alla dessa lögner. Är det en knäppgök, galenpanna eller rent av en riktig tokfrans. Men jag kan upplysa dig om att jag är ingendera utan bara en vanlig dagdrömmande stolle som tycker om att fotografera. Jag hoppas iallafall att du har blivit lite road av mina historier samtidigt som jag nu är lite rädd för att jag påverkat er till en sådan grad, så ni också börjar ljuga. För visst blir inte en historia bättre bara för att man lägger till en massa lögner. Eller?

/Torbjörn

Mina bästa nygamla minnen

Jag har en massa både roliga och fina minnen men har haft svårt att få ihop det till en intressant story som andra också vill höra. Sedan en tid har jag därför börjat träna på att berätta historier och jag förbereder mig alltid noggrant innan jag till exempel går på fest. Det har fungerat alldeles utmärkt förutom en viss detalj. Jag har nämligen upptäckt att jag har svårt att hålla mig till sanningen och därför ibland överger mina egna fina minnen för en lögn. Jag vet inte varför, det är bara något som händer i min hjärna.

I den här boken har jag därför skrivit ner de bästa av mina påhittade minnen så att jag tvingas hålla mig till sanningen i fortsättningen, eftersom ni nu kan avslöja mig när jag står där och ljuger. Bilderna på samma uppslag har inte någon som helst koppling, utan har bara varit en källa till inspiration för mina dumheter. Kom också ihåg att samtliga personer i den här boken, som jag fotograferat på allmän plats, inte har något helst som med saken att göra eftersom de helt enkelt bara är underbara människor.

/Torbjörn Gustafsson